

ELLEN G. WHITE ESTATE

DET VIRKELIGE LIV

ELLEN G. WHITE

Det virkelige liv

Ellen G. White

**Copyright © 2020
Ellen G. White Estate, Inc.**

Information about this Book

Overview

This eBook is provided by the [Ellen G. White Estate](#). It is included in the larger free [Online Books](#) collection on the Ellen G. White Estate Web site.

About the Author

Ellen G. White (1827-1915) is considered the most widely translated American author, her works having been published in more than 160 languages. She wrote more than 100,000 pages on a wide variety of spiritual and practical topics. Guided by the Holy Spirit, she exalted Jesus and pointed to the Scriptures as the basis of one's faith.

Further Links

[A Brief Biography of Ellen G. White](#)
[About the Ellen G. White Estate](#)

End User License Agreement

The viewing, printing or downloading of this book grants you only a limited, nonexclusive and nontransferable license for use solely by you for your own personal use. This license does not permit republication, distribution, assignment, sublicense, sale, preparation of derivative works, or other use. Any unauthorized use of this book terminates the license granted hereby. (See [EGW Writings End User License Agreement](#).)

Further Information

For more information about the author, publishers, or how you can support this service, please contact the Ellen G. White Estate at

mail@whiteestate.org. We are thankful for your interest and feedback and wish you God's blessing as you read.

Indhold

Information about this Book	i
Sande og falske teorier sammenlignet	6
Selvretfærdigheden fordømt	7
Tilsidesætter fornuften og stoler på følelser	7
Prøvende stunder	8
Naturligt at bære frugt	10
Hvorfor Kristus blev forkastet	10
Ydmyghed en åndens frugt	11
Daniels afholdsprincipper	14
Prøven	14
Ikke snæversynet eller fanatisk	15
En fejlfri personlighed	15
Guds velbehag kærere end livet	16
Selvbeherskelse en betingelse for helliggørelse	17
Lyster og lidenskaber	19
Et lydefrit offer	20
Stimulanser og narkotika	21
Lyster, som fører krig imod sjælen	21
Kaffe og te	23
Ildovnen	25
Billedstøtten af guld	26
De frygtede ikke kongens vrede	27
Urokkelig renhed og det helliggjorte liv	28
Daniel i løvekulen	30
Min Gud sendte sin engel	31
Daniels bøn	33
Alvorligt og inderligt	33
Den himmelske budbringer	34
Om at søge visdom fra Gud	35
Kongelig ære til Daniel	36
Johannes karakter	38
En ny skabning ved Guds nåde	39
Stolthed og ærgerrighed tilrettevist	41
Johannes og Judas	42

Johannes præstegerning	43
Intet forlig med synd	45
Ingen helliggørelse uden lydighed	46
Gud forandrer sig ikke	47
Johannes i landflygtighed	49
En kristen karakter	55
En kristens forret	61
Et liv i tro	61
Modstå fristelse	62
Se med troens øje	62
Rigtige vaner i kristenlivet	63

Sande og falske teorier sammenlignet

Den helliggørelse, Bibelen taler om, gælder hele mennesket både ånd, sjæl og legeme. Dette er den rigtige opfattelse af en fuldstændig helliggørelse. Paulus beder om, at menigheden i Tessalonika må modtage denne store velsignelse: „Men han selv, fredens Gud, hellige jer helt og fuldt, og måtte dog jeres ånd, sjæl og legeme bevares helt og holdent og uden dadel ved vor Herres Jesu Kristi komme!“ 1 Tess. 5,23.

[8] Angående helliggørelse råder der i religiøse kredse en teori, der er urigtig i sig selv og farlig i sine følger. I mange tilfælde gælder det, at de, der gør krav på at være helliggjorte, ikke besidder den ægte vare. Deres helliggørelse består i talemåder og viljedyrkelse. De, som virkelig søger at udvikle en kristelig karakter, vil aldrig nærre den tanke, at de er syndfri. Deres livsførelse er måske ulastelig, og de er måske levende eksempler på den sandhed, de har antaget; men jo mere de oplærer tankerne til at dvæle ved Kristi karakter, og jo mere de nærmer sig hans guddommelige billede, desto klarere vil de se hans pletfri fuldkommenhed, og desto stærkere bliver følelsen af deres egne mangler.

De, der påstår, at de er helliggjorte, giver derved tilstrækkeligt til kende, at de er langt fra at være hellige. De indser ikke deres egen svaghed og fattigdom. De er blottede for virkeligt kendskab til Kristus og mener derfor om sig selv, at de genspejler hans billede. Jo større afstanden er mellem dem og Frelseren, des mere retfærdige ser de ud i deres egne øjne.

Medens vi i bodfærdighed og ydmyg tillid tænker på Jesus, som vore synder har gennemstunget og vore sorger bebyrdet, kan vi lære at gå i hans fodspor. Ved at beskue ham forvandles vi efter hans guddommelige lignelse. Men når et sådant værk foregår i os, vil vi ikke gøre gældende, at vi selv er retfærdige; vi vil derimod ophøje Jesus Kristus, idet vi samtidig overlader vore hjælpeløse sjæle til ham og sætter vor fortrøstning til hans fortjeneste.

Selvretfærdigheden fordømt

Frelseren fordømte altid selvretfærdighed. Han fremholdt for disciplene, at den højeste form for kristendom er den, der viser sig på en stille og beskedne måde. Han formanede dem til at udføre deres velgerninger i stilhed ikke for at stille sig til skue eller for at vinde ros og ære af mennesker, men til Guds forherligelse og i forventning om at få belønningen derfor hisset. Hvis de udførte gode gerninger for at vinde berømmelse hos mennesker, ville de ingen løn få af deres himmelske Fader. [9]

Kristus formanede sine disciple til ikke at bede i den hensigt at blive hørt af mennesker. „Men du, når du beder, så gå ind i dit kammer og luk din dør og bed til din fader, som er i det skjulte, og din fader, som ser i det skjulte, skal betale dig.“ Matt. 6,6. Sådanne udtalelser fra Kristi læber viser, at han ikke så med velbehag på den slags fromhed, der var så almindelig blandt farisæerne. Hans undervisning i bjergprædikenen tilkendegiver, at velgerninger fremtræder i et ædlere form og at religiøse handlinger spreder den dyrebareste vellugt, når de udføres i bodfærdighed og ydmyghed og på en naturlig måde. Den rene bevæggrund helliger handlingen.

Sand helliggørelse betyder at hengive sig helt under Guds vilje. Genstridige tanker og følelser besejres, og Jesu stemme opvækker et nyt liv, der gennemtrænger hele ens væsen. De, der i sandhed er helliggjorte, vil ikke opstille deres egne meninger som rettesnor for, hvad der er ret og uret. De er ikke skinhellige eller selvretfærdige, men våger med nidkærhed over sig selv, idet de hele tiden frygter for, at de, medens der endnu er en forjættelse tilbage for dem, skulle forsømme at opfylde de betingelser, hvorpå forjættelsen hviler. [10]

Tilsidesætter fornuften og stoler på følelser

Mange, som bekender sig til at være helliggjorte, er ganske uvidende om nådens værk i hjertet. Når de prøves, viser de sig at ligne den selvretfærdige farisæer. De tåler ingen modsigelse. De sætter fornuft og forstand til side og stoler udelukkende på følelser, således at de grunder deres påstand om hellighed på indtryk, som de ved en eller anden lejlighed måtte have oplevet. Deres idelige påstand om at være hellige forfægter de på en egensindig og ukærlig måde;

de taler meget, men bærer ingen dyrebar frugt, der kunne bevise, at deres tale er berettiget. Disse, som således giver sig ud for at være helliggjorte, bedrager ikke alene sig selv, men øver en indflydelse, der kan vildlede mange, som i oprigtighed søger at efterleve Guds vilje. Atter og atter kan man høre dem sige: „Gud leder mig! Gud underviser mig! Jeg lever uden synd!“ Mange, der kommer i berøring med denne ånd, støder på noget mørkt og hemmelighedsfuldt, som de ikke forstår, noget, der på ingen måde ligner Kristus, det eneste sande mønster.

[11] Bibelsk helliggørelse består ikke i stærke sindsbevægelser. Dette er et punkt, hvor mange kommer på vildspor, idet de lader sig lede af følelser. Når de er i jubelstemning eller føler sig lykkelige, hævder de, at de er helliggjorte. En følelse af glæde, eller mangel på sådanne følelser, beviser imidlertid intet med hensyn til, om en person er helliggjort eller ikke helliggjort. Der eksisterer ikke noget, som hedder en øjeblikkelig helliggørelse. Sand helliggørelse er et værk, der foregår dagligt og vedbliver, så længe vi lever, De, som hver dag kæmper mod fristelse, som sejrer over deres syndige tilbøjeligheder, og som stræber efter hellighed i hjerte og liv, fremkommer ikke med pralende påstande om hellighed. De hungrer og tørster efter retfærdighed. Synden er i deres øjne overmåde syndig.

Blandt dem, der giver sig ud for at være helliggjorte, findes der nogle, som i lighed med deres trosfæller bekender sig til at hylde sandheden, og det kan være vanskeligt at skelne mellem dem; men forskellen er ikke desto mindre til stede. Når de, som påstår at have gennemgået en sådan ophøjet erfaring, aflægger deres vidnesbyrd, vil det have til følge; at Kristi liflige ånd forsvinder fra mødet og efterlader en følelse af kulde hos de tilstedeværende. Hvis disse personer virkelig levede et liv uden synd, ville deres blotte nærværelse bringe Guds engle ind i forsamlingen, og deres ord ville i sandhed være som „æbler af guld i skåle af sølv“. Ordsp. 25,11.

Prøvende stunder

[12] Når vi om sommeren betragter skoven i det fjerne, hvor alle træer er iført deres smukke, grønne dragt, kan vi ikke skelne de stedsegrønne træer fra de øvrige; men når vinteren nærmer sig, og kulden tager dem i sin isnende favn, således at de andre træer

berøves det dejlige løv, falder de stedsegrønne let i øjnene. Således vil det være med dem, der vandrer i ydmyghed og ikke stoler på sig selv, men bævende klynger sig til Kristi hånd. Medens de, som er selvtilfredse og forlader sig på fuldkommenheden i deres egen karakter, mistet deres falske retfærdighedsklædning, når de udsættes for prøvelser, vil de, som virkelig er retfærdige, og som i oprigtighed med frygter og elsker Gud, være iført Kristi retfærdigheds klædning både i modgang og i medgang.

Forsagelse, selvopofrelse, godgørenhed, venlighed, kærlighed, tålmodighed, sjælsstyrke og kristelig tillidsfuldhed er de frugter, som daglig viser sig hos dem, der har et levende samfund med Gud. Deres gerninger bliver måske ikke bekendtgjort for verden; men selv kæmper de daglig mod det onde og vinder dyrebare sejre over fristelse og uretfærdighed. Højtidelige løfter fornys og holdes i den kraft, som fås ved alvorlig bøn og stadig årvågenhed. Den ildfuldt begejstrede ser ikke de kampe, der udkæmpes at disse, som således arbejder i stilhed; men han, som ser de skjulte ting i hjertet, lægger mærke til enhver bestræbelse, der udføres i ydmyghed og sagtmodighed, og giver den sit bifald. De prøvende stunder er nødvendige, for at troens og kærlighedens guld i karakteren kan blive åbenbaret. Det er, når disse hjemsøgelser og vanskeligheder rammer menigheden, at Kristi sande disciples standhaftige nidkærhed og varme hengivenhed kommer til udfoldelse.

[13]

Det gør os ondt at se, hvorledes kristne lader sig føre på vildspor af den falske og fortryllende teori, at de er fuldkomne, da det er meget vanskeligt at rive dem ud af vildfarelsen og lede dem ind på den rette vej. De har lagt an på at gøre det ydre smukt og tiltalende, medens den indre prydelser, som er Kristi ydmyghed og sagtmodighed, mangler. Prøvelsens stund vil komme til alle, og da vil det vise sig, at mange af dem, der i årevis har følt sig trygge, savner grundlag for deres håb. I nye situationer og under skiftende forhold vil nogle, der syntes at være søjler i Guds hus, kun åbenbare råddent materiale under den malede og polerede overflade, medens de ydmyge af hjertet, der daglig indså betydningen af at lænke deres sjæle fast til den evige klippe, vil stå urokkelige midt i prøvelsens storme, fordi de ikke stolede på sig selv. „Guds faste grundvold står urokket, beseglet med denne indskrift: Herren kender dem, der hører ham til.“ 2Tim. 2,19.

Naturligt at bære frugt

[14] De, som bestræber sig på at henlede opmærksomheden på deres gode gerninger, og som stadig taler om deres syndfri tilstand og søger at fremhæve deres religiøse udvikling, bedrager kun deres egne sjæle. En sund person, som kan udføre livets sysler, og som dag efter dag går til sit arbejde med frisk mod og med sundt blod strømmende gennem sine årer, taler ikke om sit stærke legeme til enhver, han møder. Sundhed og vigør er hans naturlige tilstand, og han er derfor næppe opmærksom på, at han besidder en så rig velsignelse.

Således forholder det sig med den, der i sandhed er retfærdig. Han er sig ikke sin godhed og fromhed bevidst, Kristne principper er blevet det kildevæld, hvorfra hans liv og vandel udstrømmer, og det er lige så naturligt for ham at bære åndens frugt, som det er for figentræet at bære figner eller for rosenbusken at frembringe roser. Hans væsen er så mættet med kærlighed til Gud og til mennesker, at han udfører Kristi gerning med et villigt hjerte.

[15] Enhver, der kommer inden for rækkevidden af hans indflydelse, vil mærke skønheden og vellugten af hans kristne liv, medens han selv ikke er opmærksom derpå, fordi det er i samklang med hans livsvaner og tilbøjeligheder. Han beder om guddommeligt lys og elsker at vandre i dette lys. Hans mad og drikke er at gøre den himmelske faders vilje. Hans liv er skjult med Kristus i Gud, men han roser sig ikke deraf og synes heller ikke at være sig det bevidst. Guds smil hviler over de ydmyge og sagtmodige, der følger nøje i Mesterens fodspor; engle føler sig tiltrukket af dem og finder behag i at dvæle ved dem. De, som mener, at de er nået op på et højt trin, og som ynder at fremhæve deres gode gerninger, anser måske disse andre for uværdige til nogen opmærksomhed; men himmelske engle bøjer sig kærligt over dem og omgiver dem som en ildmur.

Hvorfor Kristus blev forkastet

Vor Frelser var Verdens Lys, men verden kendte ham ikke. Han var stadig optaget med at øve barmhjertighedsgerninger og med at sprede lys på alles sti; men han anmodede ikke dem, han færdedes iblandt, om at lægge mærke til hans enestående dyder, hans forsagel-

se, selvopofrelse og velgørenhed. Jøderne beundrede ikke et sådant liv; de betragtede hans religion som værdiløs, fordi den ikke stemte overens med deres begreber om fromhed. De kom til den slutning, at Kristus ikke var religiøs i ånd eller karakter, for deres religion bestod i at stille sig selv til skue, at bede i folkets påsyn og gøre gode gerninger for at vække opsigt. De udbasunerede deres gode handlinger, som det er tilfældet med dem, der gør krav på at være helliggjort. De ville, at alle skulle forstå, at de var uden synd. Hele Kristi liv var en skarp modsætning til alt sådant. Han tragtede hverken efter vinding eller ære. Hans vidunderlige helbredelser blev så vidt muligt udført i stilhed, selv om han ikke kunne afværge begejstringen hos dem, der havde været genstand for hans store velsignelser. Ydmyghed og sagtmodighed kendetegnede hans liv, og når farisæerne ikke kunne tage imod ham, skyldtes det hans ydmyge vandel og hans stilfærdige optræden, der stod i så skarp modsætning til deres egen. [16]

Ydmyghed en åndens frugt

Helliggørelsens kosteligste frugt er den dyd, der hedder ydmyghed. Når denne dyd råder i sjælen, øver den indflydelse på sindet. Man bier altid på Gud og underkaster sig hans vilje. Forstanden opfatter enhver guddommelig sandhed, og viljen bøjer sig uden tvivl eller klage for ethvert Guds bud. Sand ydmyghed mildner og blødgøre hjertet og bereder sindet til at modtage ordet, der indpodes; den stemmer tankerne til lydighed mod Jesus Kristus; den oplader hjertet for Herrens ord, ligesom tilfældet var med Lydia; den anbringer os sammen med Maria som discipel ved Jesu fødder. „Han vejleder ydmyge i det, som er ret, og lærer de ydmyge sin vej.“ Sl. 25,9.

De ydmyge fører aldrig pralende tale. Med den unge Samuel beder de: „Tal, Herre! thi din tjener hører.“ 1Sam. 3,9. Da Josua blev indsat i den højeste og mest ærefulde stilling i Israel som folkets anfører, bød han alle Guds tjener trods. Hans sind var fyldt med ædle tanker om den store opgave. Men da han stod over for et budskab fra Herren, stillede han sig som et lille barn for at blive vejledt og svarede: „Hvad har min Herre at sige sin tjener?“ Jos. 5,14. De første ord, Paulus udtalte, efter at Kristus havde åbenbaret sig for ham, var: „Hvad skal jeg gøre, Herre?“ Apg. 22,10. [17]

Ydmyghed i Kristi skole er en af åndens iøjnefaldende frugter. Den er en dyd, der virkes ved ånden som en helliggører, og gør det muligt for dem, der besidder den, til enhver tid at beherske et heftigt sind. Når de, som af naturen er gnavne og hidsige, nærer denne dyd, vil de gøre de alvorligste anstrengelser for at tvinge deres uheldige sindelag. De vil daglig øve selvbeherskelse, indtil de har besejret utiltalende træk, der ikke ligner Jesus. De forvandles i lighed med det guddommelige forbillede, indtil de kan efterleve den inspirerende formaning: „Enhver skal være snar til at høre, sen til at tale, sen til vrede.“ Jak. 1,19.

[18] Når nogen bekender sig til at være helliggjort, men i ord og handlinger kan lignedes ved den urene kilde, hvorfra der udgår besk vand, kan man trygt sige, at den pågældende bedrager sig selv. Han trænger til at lære at forstå, hvori selve begyndelsesgrundene i kristenlivet består. Nogle, der giver sig ud for at være Kristi tjenere, har så længe huset uvenlighedens onde ånd, at de synes at nære kærlighed til dette vanhellige element og at finde behag i at udtale ord, der mishager og virker stødende. Sådanne mennesker må omvende sig, før Kristus vil anerkende dem som sine børn.

Ydmyghed er den indre prydelse, der er meget kostelig i Guds øjne. Apostlen omtaler den som ypperligere og mere værdifuld end guld eller perler eller kostbar dragt. Medens udvortes smykker kun pryder det forgængelige legeme, vil ydmyghedens smykke pryde sjælen og forene det dødelige menneske med den evige Gud. Dette er den prydelse, som Herren selv har udvalgt. Han, som smykker Himmelen med lysende kloder, har ved den samme ånd erklæret, at han „smykker de ydmyge med frelse“. Sl. 149,4. De, som iklæder sig Herren Jesus Kristus og vandrer med ham i sagtomdighed og med et ydmygt sind, vil himmelske engle betragte som smukkeste prydet.

Der er høje mål at nå for en kristen. Han kan stige op på stadig højere trin. Johannes havde ophøjede begreber om den kristnes forret, idet han siger: „Se, hvor stor en kærlighed Faderen har vist os, at vi må kaldes Guds børn.“ 1 Joh. 3,1. Det er ikke muligt for mennesker at nå op til en højere værdighed end den, som her antydes. Det privilegium at kunne blive Guds arvinger og Kristi medarvinger er blevet skænket dem. For dem, der således er blevet ophøjet, udfoldes Kristi uransagelige rigdom, der har tusindfold

større værdi end alle jordiske skatte. Ved Jesu Kristi fortjeneste ophøjes således dødelige mennesker til samfundet med Gud og hans kære Søn.

[19]

Daniels afholdsprincipper

[20]

Profeten Daniel var en fremragende personlighed, og han var et strålende eksempel på, hvor vidt mennesker kan nå, når de slutter pagt med visdommens Gud. Til opmuntring for dem, som senere skulle blive udsat for prøver og fristelser, blev der nedskrevet en kort beretning om denne Guds hellige mands liv.

Da Israels børn, deres konge, fyrster og præster var ført i fangenskab, blev der udvalgt fire til at gøre tjeneste ved kongens hof i Babel. En af disse var Daniel, som snart viste tegn på den bemærkelsesværdige evne, som han senere udviklede. Disse unge mennesker var alle af kongelig byrd og bliver beskrevet som „unge mænd uden mindste lyde og med et smukt ydre, vel bevandrede i al visdom, kundskabsrige og lærenemme“. Dan. 1,4. Da kong Nebukadnezar bemærkede disse unge fangers fremragende evner, besluttede han, at de skulle uddannes til at indtage betydelige stillinger i hans rige.

[21]

For at de i overensstemmelse med orientalsk skik kunne være kvalificerede til livet ved hoffet, skulle de undervises i kaldæernes sprog og gennemgå et grundigt tre års studium i fysiske og åndelige fag.

Ungdommen i denne højere skole havde ikke blot adgang til det kongelige palads, men det blev også bestemt, at de skulle spise og drikke af den mad og vin, som var på kongens bord. Kongen mente, at han på denne måde ikke alene viste dem en stor ære, men også sikrede dem den bedste fysiske og åndelige udvikling, som kunne opnås.

Prøven

Blandt retterne på kongens bord var svinekød og andet kød, som moseloven erklærede for urent, og hebræerne havde fået et bestemt forbud mod at spise det. Nu blev Daniel sat på en streng prøve. Skulle han rette sig efter sine fædres undervisning angående mad og drikke og højst sandsynligt miste ikke alene sin stilling, men også livet, fordi det var en fornærmelse mod kongen? Eller skulle Man

sætte Guds bud til side og bevare kongens gunst og på den måde sikre sig store intellektuelle fordele og de mest smigrende verdslige fremtidsudsigter?

Daniel tøvede ikke længe. Han besluttede sig til at holde fast ved sin renhed, ske hvad der ville. Han „satte sig for, at han ikke ville gøre sig uren med kongens mad eller den vin, kongen drak“. Dan. 1,8. [22]

Ikke snæversynet eller fanatisk

I dag er der mange såkaldte kristne, som siger, at Daniel var for nøjeregnende, og de erklærer ham for at være både snæversynet og fanatisk. De betragter spørgsmålet om mad og drikke som af for ringe betydning til at kræve et så afgørende standpunkt, som måske ville medføre opofrelsen af enhver jordisk fordel. Men de, som ræsonnerer på denne måde, vil på dommens dag se, at de gik imod Guds bestemte krav og opstillede deres egne meninger som reglen for, hvad der er ret og forkert. De vil finde, at det, som syntes uden betydning for dem, ikke blev betragtet sådan af Gud. Hans krav skal lydes ubetinget. De, som anerkender og adlyder et af hans bud, fordi det er bekvemt for dem at gøre det, medens de forkaster et andet bud, fordi det kræver et offer at efterkomme det sænker rettens standard og leder med deres eksempel andre til at ringeagte Guds hellige lov. Et „så siger Herren“ må være rettesnor, for alt.

En fejlfri personlighed

Daniel var underkastet lige så stærke fristelser, som de unge i dag er udsat for, alligevel var han tro mod den religiøse opdragelse, han havde fået i sin barndom. Han var omgivet af kræfter, der ville ødelægge dem, som vakler mellem princip og tilbøjelighed, men Guds ord fremstiller ham som en fejlfri personlighed. Daniel turde ikke sætte sin lid til sin egen moralske styrke. Bøn var for ham en nødvendighed. Han gjorde Gud til sit værn, og i alle livets gøremål frygtede han Gud. [23]

Daniel besad den ægte ydmygheds ynde. Han var tro, urokkelig og ædel. Han søgte at leve i fred med alle, men når det drejede sig om principper, var han ubøjelig som de høje cedertræer. Over for

dem, som havde myndighed over ham, var han ærbødig og lydige i alt, når det ikke stred imod hans troskab mod Gud, men han havde så høj en erkendelse af Guds krav, at jordiske herskeres krav var underordnet. Selviske hensyn kunne ikke få ham til at forsømme sin pligt.

Daniels karakter er fremstillet for verden som et slående eksempel på, hvad Guds nåde kan gøre for mennesker, der af naturen er faldet og fordærvet af synd. Beretningen om hans ædle, selvfornegete liv er en opmuntring for os almindelige mennesker. Den kan styrke os til ædel modstand mod fristelse og til i ydmyghed at stå fast på det rette under de hårdeste prøver.

Guds velbehag kærere end livet

[24] Daniel kunne måske have fundet en god undskyldning for at afvige fra sine strenge afholdsvaner, men Guds velbehag var kærere for ham end den mægtigste jordiske monarks gunst, ja kærere end selve livet. Ved sin høflige optræden fandt Daniel yndest hos overhofmesteren, som havde opsynet med de unge hebræere, og han bad ham, om de måtte blive fri for at spise og drikke af kongens mad og vin. Overhofmesteren frygtede for, at han ved at opfylde dette ønske kunne pådrage sig kongens mishag og på den måde bringe sit liv i fare. Ligesom mange i dag troede han, at en afholdende kost ville give disse unge et blegt og sygeligt udseende og mangel på muskelstyrke, medens de overdådige retter fra kongens bord ville gøre dem rødmosse og smukke og fremme fysisk og åndelig aktivitet.

Daniel anmodede om, at sagen kunne afgøres, efter en prøve på ti dage, idet de hebraiske unge i denne korte periode fik lov til at spise enkel mad, medens deres medstuderende fik del i kongens lækkerier. Anmodningen blev til sidst imødekommet, og så følte Daniel sig forvissat om, at han havde vundet sin sag. Skønt han kun var en ung mand, havde han set den skadelige virkning af, vin og overdådig levevis både på fysisk og åndelig sundhed.

[25] Da de ti dage var gået, viste resultatet sig at være lige modsat overhofmesterens forventninger. De afholdende unge mænd så ikke alene bedre ud end deres kammerater, som havde tilfredsstillet appetitten, men de var dem også tydeligt overlegne både i fysisk vigør og åndelig kraft. Denne prøve resulterede i, at Daniel og hans venner

fik lov til at fortsætte med den enkle kost, medens de blev uddannet til de opgaver, de skulle varetage i riget.

Herren betragtede med velbehag disse unge hebræeres trofasthed og selvfornægtelse, og hans velsignelse fulgte dem. Gud gav dem „kundskab og indsigt i al skrift og visdom; Daniel forstod sig også på alle hånede syner og drømme“. Dan. 1,17. Da den treårige uddannelse var, forbi, prøvede kongen deres duelighed og kundskaber, og „der fandtes iblandt dem alle ingen, som kunne måle sig med Daniel, Hananja, Mijael og Azarja, og de trådte derfor i kongens tjeneste. Og når som helst kongen spurgte dem om noget, der krævede visdom og indsigt, fandt han dem ti gange dygtigere end alle drømmetydere og manere i hele sit rige“. Dan. 1,20.

Selvbeherskelse en betingelse for helliggørelse

Daniels liv er et inspirerende eksempel på, hvad en helliggjort karakter er. Det er en anskuelsesundervisning for alle, og især for de unge. En nøje opfyldelse af Guds krav er befordrende for både legemets og sjælens sundhed om at nå den højeste grad af åndelig og intellektuel kunnet er det nødvendigt at søge visdom og styrke fra Gud og iagttage streng afholdenhed i alle livsvaner. I Daniels og hans venners erfaring har vi et eksempel på princippet sejr over fristelsen til at tilfredsstille appetitten. Det viser os, at unge mennesker med religiøse principper kan sejre over kødets lyster og forblive tro mod Guds krav, selv om det koster dem et stort offer.

[26]

Hvilke følger ville det ikke have fået, hvis Daniel og hans venner havde indgået et kompromis med disse hedenske embedsmænd og givet efter for anledningens pres ved at spise og drikke sådan, som babylonerne havde for skik! Det ene tilfælde af afvigelse fra princippet ville have svækket deres opfattelse af, hvad der var ret, og deres afsky for det forkerte. Tilfredsstillelse af appetitten ville have medført tabet af fysisk styrke, klar forstand og åndelig kraft. Et forkert trin kunne have ført til flere, indtil deres forbindelse med Himmelen blev afbrudt og fristelse ville have revet dem bort.

Gud havde sagt: „De, som ærer mig, vil jeg ære“ 1Sam. 2,30. Idet Daniel klyngede sig til Gud i fast tillid, kom profetiens ånds kraft over ham. Det var mennesker, som underviste ham om pligterne, der fulgte med livet ved hoffet, men, det var Gud, der lærte ham at

tyde fremtidens mysterier og ved hjælp af billeder og symboler at fremstille for kommende generationer de mærkelige ting, som skulle indtræffe i de sidste dage.

Lyster og lidenskaber

[27]

„Jeg formaner jer ..... : hold jer fra de kødelige laster, som fører krig imod sjælen“ skriver apostlen. 1Pet. 2,11. Mange betragter disse Skriftens ord blot som en advarsel mod tøjlesløshed; men de har en langt videre betydning, idet de forbyder enhver skadelig tilfredsstillelse af lyst eller lidenskab. Ingen, der bekender sig til gudsfrygt, må stille sig ligegyldig angående legemets sundhed og mene, at uafholdenhed ikke er synd og ikke vil indvirke på det åndelige liv. Der består en nøje forbindelse mellem det fysiske og det moralske hos mennesket. Enhver vane, som ikke fremmer sundheden, nedsætter de højere og ædlere evner. Forkerte vaner med hensyn til spise og drikke leder til forkerte tanker og handlinger. Eftergiveness krav styrker de dyriske tilbøjeligheder og giver dem overtaget over de intellektuelle og åndelige evner.

Det er umuligt for nogen at få del i helliggørelsens velsignelser, så længe man hengiver sig til egenkærlighed og frådseri. Mange sukker under vægten af forskellige sygdomme som følge af, at de i spise og drikke hengiver sig til forkerte vaner, der er i strid med livets og sundhedens love. De svækker fordøjelsesorganerne ved at give efter for en forvænt appetit. Den menneskelige organisme har en forbavsende evne til at tåle de misbrug, den bliver udsat for; men en vedvarende forsyndelse i form af overdrivelser i nydelsen af mad og drikke vil svække enhver af dens funktioner. Selv folk, der kalder sig kristne, hæmmer naturen i dens virksomhed og nedsætter de fysiske, intellektuelle og moralske evner og kræfter ved at tilfredsstille en forvænt appetit og slette lidenskaber. De, der således er blevet svækket, bør betænke, hvordan deres tilstand kunne have været, hvis de havde levet et mådeholdent liv og fremmet sundheden i stedet for at skade den.

[28]

Det er ikke umuligt, at nå idealet

Da Paulus skrev: „Han selv, fredens Gud, hellige eder ganske og aldeles,“ 1Tess. 5,23, formanede han ikke sine brødre til at stræbe efter et ideal, som det var umuligt for dem at nå op til; han bad

ikke om, at de måtte få velsignelser, som det ikke var Guds vilje at skænke. Han vidste, at alle, der ønsker at kunne møde Kristus i fred, må besidde en ren og hellig karakter. „Enhver, der deltager i idrætskamp“ er afholdende i alt; de andre for at få en sejrskrans, der [29] visner, vi for at få en sejrskrans, der aldrig visner. Jeg løber derfor ikke på må og få; jeg kæmper som en nævekæmper, der ikke støder i luften, men jeg er hård mod mit legeme og holder det i ave, for at ikke jeg, der har prædikeret for andre, selv skal blive forkastet “ „Eller ved I ikke, at jeres legeme er et tempel for Helligånden, som er i jer, ... og at I ikke tilhører jer selv? I er jo købt og prisen. betalt; ær derfor Gud i jeres legeme!“ 1Kor. 9,25-27; 6,19-20.

Et lydefrit offer

Atter skover apostlen til de troende: „Så formaner jeg jer da, brødre! ved Guds barmhjertighed, til at bringe jeres legemer som et levende, helligt, Gud velbehageligt offer; dette er jeres åndelige gudsdyrkelse.“ Rom. 12,1. Det gamle Israel fik særskilt påbud om, at intet dyr, der var behæftet med nogen som helst lyde eller sygdom, måtte frembæres som et offer for Gud; kun de mest fuldkomne skulle vælges til dette formål. Ved profeten Malakias irettesatte Herren sit folk meget strengt for afvigelse fra denne undervisning.

„En søn ærer sin fader, en træl frygter sin herre. Men er jeg Fader, hvor er da min ære, og er jeg Herre, hvor er da frygten for mig? siger hærskarers Herre til eder, I præster, som ringeagter mit navn. I spørger: Hvorved har vi ringeagtet dit navn? Ved at bringe urent brød på mit alter! I spørger: Hvorved har vi gjort det urent? [30] Ved at sige: Herrens bord er lidet værd. Når I bringer blinde dyr som offer, er der så ikke noget ondt deri? Når I bringer halte og syge dyr, er der så ikke noget ondt deri? Bring dem engang til din statholder! Mon han vil synes derom og tage vel imod dig? siger hærskarers Herre.“ I bringer noget røvet, ja, halte og syge dyr; det er offergaven, I bringer! Skulle jeg ønske at modtage den af eders hånd? siger Herren.“ Mal. 1,6-8. og 13.

Skønt disse ord blev talt til Israel på hin tid, indeholder de en lærdom for Guds børn i dag. Når apostlen opfordrer sine brødre til at fremstille deres legemer „som et levende, helligt, Gud velbehageligt offer“, fremhæver han grundsætningerne for sand helliggørelse. Den

består ikke blot i en teori, en sindsbevægelse eller en frase; den er en levende, virksomt princip, der griber ind i det daglige liv. Den kræver, at vore vaner med hensyn til mad, drikke og klædedragt er sådan, at de sikrer vedligeholdelsen af vor legemlige, åndelige og moralske sundhed, for at vi må kunne fremstille vore legemer ikke som et offer, der er ødelagt af forkerte vaner, men „som et levende, helligt, Gud velbehageligt offer“.

Stimulanser og narkotika

Peters formaning til at afstå fra kødelige lyster rummer en, meget direkte og kraftig advarsel mod brugen af alle stimulerende og narkotiske midler som kaffe, te, tobak, alkohol og morfin. Nydelsen af sådanne ting kan med rette stilles i klasse med de lyster, der øver en fordærvelig indflydelse på moralen. Jo tidligere disse skadelige vaner grundlægges, desto fastere holder de deres bytte i lysternes slavebånd, og desto sikrere vil de sænke de åndelige idealer. [31]

Bibelens lære vil kun gøre et svagt indtryk på dem, der har sløvet deres åndsevner ved lysternes tilfredsstillelse. Der er tusinder, der hellere vil ofre liv og sundhed, ja, endog håbet om salighed hisset, end de vil føre en kamp mod deres fordærvede appetit. En kvinde, der for mange år siden påstod, at hun var helliggjort, udtalte, at hvis hun skulle give afkald enten på tobakken eller på Himmelen, ville hun sige: „Farvel, Himmel! Lysten til min pibe kan jeg ikke overvinde.“ Denne afgud havde fået rum i hendes hjerte, således at der kun var en underordnet plads tilovers for Jesus. Og dog hævdede denne kvinde helt at tilhøre Herren!

Lyster, som fører krig imod sjælen

De, der virkelig er helliggjort, vil på ethvert sted holde moralens fane højt ved at holde fast ved rigtige livsvaner; de vil ligesom Daniel være et eksempel for andre på afholdenhed og selvfornægtelse. En fordærvet appetit bliver en lyst, der fører krig imod sjælen. Alt, hvad der er i strid med naturen, bidrager til at fremkalde en sygelig sjælstilstand. Eftergivenhed over for appetitten giver en dårlig fordøjelse, en træg lever og en omtåget hjerne og indvirker således skadeligt på vedkommendes sind og humør. Og disse svækkede [32]

evner og kræfter fremstiller man for Gud, der ikke ville modtage ofrene, medmindre de var uden lyde! Det påhviler os som en pligt at bringe vore lyster og livsvaner i overensstemmelse med naturens love. Blev de legemer, der lægges på Kristi alter, underkastet en lige så grundig undersøgelse, som tilfældet var med jødernes ofre, hvem ville da blive antaget?

Med hvilken omhu bør ikke en kristen indrette sine livsvaner, for at han må kunne bevare sine evner og kræfter i fuldt vigør og vi dem til Kristi tjeneste! Dersom vi ønsker at blive helliggjort i sjæl, legeme og ånd, må vi leve i overensstemmelse med den guddommelige lov. Hjertets helligelse til Gud kan ikke opretholdes, når man på bekostning af liv og helbred lader lysterne og lidenskaberne råde. De, som overtræder de love, hvoraf sundheden afhænger, må lide straffen derfor. De har i enhver henseende svækket deres kræfter i den grad, at de ikke til fulde kan udføre deres pligter mod deres medmennesker, og de opfylder på ingen måde de krav, Gud stiller til dem.

[33] Da den engelske førsteminister Lord Palmerston modtog et andragende fra gejstligheden i Skotland om at fastsætte en dag til faste og bøn for at afværge koleraen, gik hans svar i det væsentlige ud på følgende: „Rens og desinficer eders gader og huse, sørg for renlighed og sundhed blandt de fattige, og se til, at de får en rigelig forsyning af gode fødemidler og klæder, og tag for øvrigt de rette sanitære forholdsregler, så vil der ikke være nogen anledning for eder til at faste og bede. Og desuden vil Herren heller ikke høre eders bønner, så længe disse hans forebyggende midler forbliver upåagtede.“

Paulus siger: „Lad os rense os fra alt, som besmitter legeme og ånd, og gennemføre hellighed i guds frygt.“ 2Kor. 7,1. Til vor opmuntring skildrer man den frihed, som de virkelig helliggjorte nyder: „Så er der da nu ingen fordømmelse for dem, som er i Kristus Jesus.“ Rom. 8,1. Til galaterne siger han følgende: „I skal vandre i ånden, så vil I ingenlunde fuldbyrde kødets begæringer.“ Han opregner nogle af de kødelige lyster: „afgudsdyrkelse, drukkenskab og deslige“. Og efter at have nævnt åndens frugt, deriblandt afholdenhed, tilføjer han: „Men de, der hører Kristus til, har korsfæstet kødet med dets lidenskaber og begæringer.“ Gal. 5,16-24.

[34] Jakob siger, at visdommen fra det høje er „først ren“. Havde han set sine brødre bruge tobak, mon han da ikke ville have fordømt en

sådan vane som „jordisk, kødelig, djævelsk“? Jak. 3,15

Mænd, som bekender sig til gudsfrygt, ofrer deres legemer på Satans alter og brænder tobaksrøgelse for mørkets majestæt. Synes nogen, at denne udtalelse er for streng? Det må visselig være en eller anden guddom, der således ofres til. Men eftersom Gud er hellig og ren og ikke vil modtage noget, der virker besmittende, må han afvise dette kostbare, smudsige, vanhellige offer. Deraf kan vi slutte, at det er Satan, som gør krav på, æren.

Jesus døde for at redde menneskene ud af Satans vold. Han kom for at sætte os i frihed, idet han gav sit blod som sonoffer. Den, der hører Jesus Kristus til, og hvis legeme er Helligåndens tempel, vil ikke være slave af den ødelæggende tobaksvane. Hans kræfter tilhører Kristus, der har købt ham på bekostning af sit blod. Hans ejendom er Herrens ejendom. Hvorledes skulle han da kunne være uden skyld, hvis han anvendte de midler, Herren har betroet ham, til tilfredsstillelse af en lyst, som ikke har nogen naturlig berettigelse?

[35]

Der ødsles årligt enorme summer på denne nydelse, medens sjæle går fortabt af mangel på livets ord. De, som kalder sig kristne, berøver Gud tiende og gaver, medens de ved at bruge tobak ofrer mere på ødelæggende lysters alter, end de yder til lindring af de fattiges nød eller til støtte for Guds sag. De virkelig helliggjorte vil overvinde enhver skadelig lyst. Da vil alle disse unødige udgifter komme Herrens forrådshus til gode, og de kristne vil gå i spidsen, når det gælder forsagelse, selvopofrelse og afholdenhed. Da vil de blive verdens lys.

Kaffe og te

Kaffe og te har ligesom tobak en skadelig indflydelse på organismen. Teens virkning er stort set af samme art som alkoholens, skønt i mildere grad. Kaffe har en større tilbøjelighed til at omtåge åndsevnerne og sløve kræfterne. Den har ikke så stærk en indflydelse som tobakken, men ligner denne i sine virkninger. De samme indvendinger, som man kan have mod tobak, kan også gøres gældende imod brugen af kaffe og te.

Når de, som regelmæssigt bruger kaffe, te, tobak, opium efter alkoholiske drikke, berøves deres sædvanlige nydelsesmidler, er det dem umuligt at tage del i gudstjenesten med iver og interesse. Guds

[36] nåde synes ude af stand til at bringe liv eller ånd ind i deres bønner eller deres vidnesbyrd. Sådanne kristne bør tænke over, hvor det, som de finder behag i, har sin oprindelse. Er det fra det høje eller fra det dybe?

For den, der gør brug af stimulanser, vil alting synes smagløst, når hans yndlingsnydelse mangler. Denne dræber de naturlige følelser både i legeme og i sind og gør ham mindre modtagelig for Helligåndens påvirkning. Når den sædvanlige stimulans savnes, mærker han en hunger i legeme og sjæl, ikke efter retfærdighed eller hellighed eller efter Guds nærværelse, men efter sin kære afgud. Ved at hengive sig til skadelige lyster svækker såkaldte kristne daglig deres evner og kræfter og gør det umuligt for dem at ære Gud.

I det at, Daniel og hans venner trådte i Babels konges tjeneste, indtraf der begivenheder, som satte disse unge hebræeres troskab på en meget hård prøve og gav en afgudsdyrkende nation bevis på Israels Guds magt og trofasthed.

Medens kong Nebukadnezar så fremtiden i møde med bange anelser, havde han en mærkelig drøm, „og hans sind blev uroligt, så han ikke kunne sove“. Dan. 2,1. Men skønt dette nattesyn gjorde et dybt indtryk på ham, så var det ikke muligt for ham at huske enkelthederne. Han henvendte sig til sine stjernetydere og troldmænd, og med løfter om stor rigdom og ære bød han dem fortælle drømmen og dens udlæggelse. Men de svarede: „Sig dine trælle drømmen, så skal vi tyde den.“ Dan. 2,4.

Hvis de virkelig kunne tyde drømmen, så vidste kongen, at de også kunne fortælle den. I sit forsyn havde Herren givet Nebukadnezar denne drøm og ladet enkelthederne blive glemt, medens det frygtelige indtryk forblev i hans tanker, i den hensigt at blotte Babels vismænds hykleri. Kongen blev meget vred og truede med, at de alle ville blive slået ihjel, hvis de ikke inden et givet tidspunkt kundgjorde drømmen. Daniel og hans venner skulle omkomme sammen med de falske profeter, men skønt Daniel risikerede livet, vovede han sig ind til kongen og bad om en frist, så skulle han fortælle drømmen og dens tydning. [38]

Kongen samtykkede i denne anmodning, hvorpå Daniel samledes med sine tre venner, og de bragte sagen frem for Gud, idet de søgte visdom fra kilden til lys og kundskab. Skønt de ved kongens hof var omgivet af fristelser, så glemte de ikke deres ansvar over for Gud. De var fuldt overbeviste om, at hans forsyns styrelse havde sat dem, hvor de var, og at de udførte hans gerning, når de opfyldte sandhedens og pligtens krav. De havde tillid til Gud. Når de var i vanskeligheder og farer, havde de søgt ham om kraft, og han havde altid været nær med hjælpen.

Hemmeligheden åbenbaret Guds tjenere bad ikke forgæves til ham. De havde æret ham, og i prøvelsens time ærede han dem. Hemmeligheden blev åbenbaret for Daniel, og han skyndte sig at bede om en samtale med kongen.

[39] Den jødiske fange står foran regenten over det mægtigste rige, som Solen nogen sinde har skinnet på. Midt i al sin rigdom og herlighed er kongen i stor nød, men den unge landflygtige har fred med sin Gud. Hvis Daniel nogen sinde havde lejlighed til at ophøje sig selv, så var det nu, hvor han kunne fremhæve sine dyder og sin overlegne kundskab. Men som det første fralægger han sig al ære og ophøjer dernæst Gud som kilden til visdom:

„Den hemmelighed, kongen ønsker at vide, kan vismænd, manere, drømmetydere og stjernetydere ikke sige kongen; men der er en Gud i Himmelen, som åbenbarer hemmeligheder, og han har kundgjort kong Nebukadnezar, hvad der skal ske i de sidste dage.“ Dan. 2,27-28. Kongen lytter med spændt opmærksomhed, idet hver detalje af drømmen blive genfortalt, og da tydningen bliver givet nøjagtigt, føler han, at han kan stole på den som en guddommelig åbenbaring.

De alvorlige sandheder, som blev åbenbaret for regenten i dette nattesyn, gjorde et dybt indtryk på hans sind, og i ydmyghed og ærefrygt faldt Man på sit ansigt og tilbad med ordene: „I sandhed, eders Gud er gudernes Gud og kongernes Herre, og han kan åbenbare hemmeligheder.“ Dan. 2,47.

Billedstøtten af guld

[40] Gud havde ladet lys direkte fra Himmelen skinne på kong Nebukadnezar, og en kort tid var han under indflydelse af gudsfrygt. Men nogle få år med velstand fyldte hans hjerte med stolthed og han glemte sin erkendelse af den levende Gud. Han genoptog sin afgudsdyrkelse med forøget iver og blind tro.

Af skatte, han havde vundet i krig, lavede han en billedstøtte af guld, som forestillede den, han havde set i sin drøm. Denne billedstøtte opstillede han på dalsletten bura og befalede under trussel om dødsstraf alle embedsmænd og hele folket at tilbede den. Billedstøtten var tresindstyve alen høj og seks alen bred, og i det afgudsdyrkende folks øjne var det et meget ærefrygtindgydende og

majestætisk skue. Der udgik en befaling, som skulle sammenkalde alle kongerigetets embedsmænd til indvielse af billedstøtten, og ved lyden af musikinstrumenterne skulle de falde ned og tilbede den. Hvis nogen undlod at gøre det, skulle de øjeblikkelig kastes i den gloende ovn.

De frygtede ikke kongens vrede

Den fastsatte dag er kommet og den vældige skare er forsamlet. Da går der bud til kongen om, at de tre hebræere, som han havde sat over landsdelen Babel, har nægtet at tilbede billedstøtten. Det var Daniels tre venner, som kongen havde givet navnene Sjadrak, Mesjak og AbedNego. Opslugt af vrede kalder kongen dem til sig, og idet han peger på den gloende ovn, fortæller han om den straf, de vil få, hvis de nægter at lyde hans vilje.

Men kongens trusler var forgæves. Han kunne ikke få disse ædle mænd til at afstå fra at vise troskab mod folkeslagernes store Hersker. Fra deres fædres historie havde de lært, at ulydighed mod Gud betyder vanære, ulykke og ruin, og at Herrens frygt ikke alen er [41] visdommens begyndelse, men også grundvolden for al sand lykke. Roligt ser de på den gloende ovn og den afgudsdyrkende skare. De har forladt sig på Gud, og han vil ikke svigte dem nu. Deres svar er høfligt, men bestemt: „Du må vide, o konge, at din gud dyrker vi dog ikke, og gudebilledstøtten, som du har ladet opstille, tilbeder vi ikke!“ Dan. 3,18.

Den stolte monark er omgivet af sine store mænd, regeringens embedsmænd og hæren, som havde besejret nationer, og alle priser ham for at have gudernes visdom og magt. Midt i denne vældige pragtudfyldelse står de tre unge hebræere, og de nægter stadig at lyde kongens befaling. De havde været lydige mod Babels love, når de ikke var i strid med Guds krav, men de ville ikke vige et hårsbrede fra pligten mod deres Skaber.

Kongens vrede kendte ingen grænser. Her på tinden af sin magt og herlighed at blive trodset af repræsentanter for en foragtet og tilfangetagen race, det var en fornærmelse, som hans stolte ånd ikke kunne bære.

De hebraiske landflygtige blev kastet i ildovnen, som var gjort syv gange hedere end ellers. Så voldsom var flammerne, at de mænd, [42]

som kastede dem derind, blev brændt ihjel.

Pludselig blev kongens ansigt blegt af rædsel. Medens hans øjne var fæstet på den glødende ild, henvendte han sig til sine rådsherrer og sagde: „Var det ikke tre mænd, vi kastede bundne i ilden?“ De svarede: „Jo, det var, konge!“ Nu udbrød kongen: „Men jeg ser fire mænd gå frit omkring i ilden, og de har ingen skade taget; og den fjerde ser ud som en gudesøn.“ Dan. 3,24-25.

Når Kristus åbenbarer sig for menneskenes børn, så taler en usynlig magt til deres sjæl. De føler det, som om de er i den Eviges nærværelse. Konger og adelsmænd skælver for hans majestæt, og de erkender, at den levende Gud er over alle jordiske magter.

[43] Med en følelse af fortrydelse og skam råbte kongen: „I den højeste Guds tjenere, kom ud!“ Vers 26. De adlød, og den store menneskemængde så, at de var uskadt, der var end ikke brandlugt ved deres tøj. Dette mirakel fremkaldte en påfaldende forandring i folkets tankegang. Den store guld billedstøtte, der var sat op med sådan en pragtudfoldelse, var glemt. Kongen udstedte en befaling, at den, som sagde noget ondt om disse mænds Gud, skulle lide døden; „thi der gives ingen anden Gud, som således kan frelse“. Vers 29.

Urokkelig renhed og det helliggjorte liv

Disse tre hebræere var i besiddelse af ægte helliggørelse. Det sande kristne princip standser ikke for at overveje følgerne. Det spørger ikke: Hvad vil folk tænke om mig, hvis jeg gør dette, eller hvorledes vil det påvirke mine timelige udsigter, hvis jeg gør dette? Guds børns inderligste længsel er at vide, hvad han ønsker, de skal gøre, så deres gerninger kan herliggøre ham. Herren har skabt rig mulighed for, at alle hans efterfølgeres hjerte og liv kan være behersket af guddommelig nåde, så de kan være brændende og skinnende lys i verden.

Disse trofaste hebræere besad store naturlige evner, og de havde fået den højeste intellektuelle uddannelse og indtog nu ærefulde stillinger, men alt dette fik dem ikke til at glemme Gud. Deres evner var overgivet til den guddommelige nådes helliggørende indflydelse. Ved deres urokkelige renhed forkyndte de hans guddomskraft, som kaldte dem fra mørket til sit underfulde lys. Ved deres forunderlige befrielse blev Guds magt og majestæt åbenbaret for den store forsam-

ling. Jesus stod ved deres side i den gloende ildovn, og herligheden ved hans nærværelse overbeviste den stolte babyloniske konge om, at det ikke kunne være nogen anden end Guds Søn. Daniel og hans venner havde reflekteret Himmelens lys, indtil alle deres medarbejdere kendte den tro, som forædlede deres liv og forskønnede deres karakter. Med befrielsen af sine trofaste tjenere erklærer Herren, at han vil stå ved de undertryktes side og omstyrte alle jordiske kræfter, som sætter sig op imod Himmelens Guds myndighed. [44]

Hvilken undervisning der her er givet de frygtsomme, de vaklende, de forsagte i Guds værk! Hvilken opmuntring for dem, som ikke tilsidesætter pligten på grund af farer og trusler! Disse trofaste, helhjertede karakter giver eksempel på helliggørelse. skønt de ikke på nogen måde gør krav på denne høje ære. Det gode, som kan udføres af forholdsvis ukendte, men hengivne kristne, kan ikke måles, før livets regnskab gøres op, når retten sættes og bøgerne oplades.

Kristus gør fælles sag med denne klasse. Han skammer sig ikke ved at kalde dem brødre. Der skulle være hundreder, hvor der nu kun er en iblandt os, som er så nær forbundet med Gud og hvis liv er i så nær overensstemmelse med hans vilje, at de kan være brændende og skinnende lys, helt helliggjorte i ånd, sjæl og legeme.

Striden mellem lysets børn og mørkets børn er ikke ophørt. De, som nævner Kristi navn, skulle ryste sløvheden af sig, som svækker deres anstrengelser, og påtage sig de vigtige ansvar, som overdrages dem. Alle, som gør dette, kan forvente, at Guds kraft vil blive åbenbaret i dem. Guds Søn, verdens Forløser, vil blive åbenbaret i deres ord og gerning, og Guds navn vil blive herliggjort. [45]

„Herren vil gøre lige så store ting for dem, der står fast på rettens side i den sidste tid af jordens historie, som han gjorde for Sjadrak, Mesjak og AbedNego. Ham, der gik omkring i den gloende ovn sammen med de trofaste hebræere, vil være hos sine efterfølgere, uanset hvor de måtte befinde sig. Han vil trøste og styrke dem ved sin nærværelse. Midt i trængselstiden en trængselstid, som der aldrig har været magen til, så længe der har været folkeslag til vil hans udvalgte stå urokkelige. Satan og hel ondskabens hær kan ikke dræbe selv det svageste af Guds børn. Vældige engle beskytter dem, og Herren vil for deres skyld give sig til kende som gudernes Gud, der fuldt ud er i stand til at frelse dem, som stoler på ham.“

[46]

Daniel i løvekulen

Så snart Darius havde overtaget tronen i Babel, begyndte han at omdanne regeringen. Han „fandt for godt at lægge riget under 120 satrapper, ... og over dem satte han tre rigsråder, af hvilke Daniel var den ene. .... Daniel udmærkede sig fremfor de andre rigsråder og satrapper, eftersom der var en ypperlig ånd i ham, og kongen tænkte derfor på at sætte ham over hele riget“. Den ære, som således blev vist Daniel, fremkaldte skinsyge hos rigets ledende mænd. Rigsråderne og satrapperne søgte at finde noget, som de kunne anklage ham for, „men de kunne ikke finde nogen brøde eller brist, da han var tro og der ingen efterladenhed eller brist var at finde hos ham“. Dan. 6,1-4.

[47]

Hvilken undervisning der her er givet til alle kristne! Dag efter dag var skinsygens skarpe blik fæstet på Daniel og hadet skærpede deres årvågenhed, men ikke et ord eller en handling i hans liv kunne de finde noget forkert ved. Og dog påberåbte han sig ikke helliggørelse, men han gjorde det, som var uendelig meget bedre han levede et trofast og gudhengivent liv.

Jo mere fejlfri Daniels opførsel var, desto større had fremkaldte den hos hans fjender. De blev fyldt med raseri, fordi de ikke kunne finde noget i hans karakter eller i udførelsen af hans pligter, hvorpå en anklage mod ham kunne baseres. „Så sagde disse mænd: Vi finder ingen sag mod denne Daniel, medmindre vi kan finde noget i hans gudsyndelse.“ Dan. 6,5. Daniel bad tre gange om dagen til Gud i Himmelen. Dette var den eneste anklage, som kunne rettes imod ham.

Nu udtænkte man en plan for at få ham ryddet af vejen. Hans fjender samledes i paladset og bad kongen lade et forbud udgå om, at ingen i hele riget måtte bede til nogen anden end kong Darius i tredive dage, det være sig til en gud eller et menneske, og at overtræderen af dette forbud skulle straffes med at kastes i løvekulen. Kongen kendte intet til disse mænds had til Daniel, og han havde ingen mistanke om, at dette forbud på nogen måde ville skade ham.

Ved hjælp af smiger fik de kongen til at tro, at det ville tjene ham til stor ære at udstede et sådant påbud. Med et satanisk triumferende smil på ansigtet gik de fra kongen og glædede sig over den fælde, de havde lagt for Guds tjener.

Befalingen udgår fra kongen. Daniel er bekendt med fjendernes hensigt om at tilintetgøre ham. Men han forandrer ikke sin livsførelse på et eneste punkt. Roligt udfører han de sædvanlige pligter, og ved bedetid går han til sin stue for at opsende sine bønner til Gud i Himmelen for åbne vinduer i retning mod Jerusalem. Ved sin handlemåde erklærer han uden frygt, at ingen jordisk magt har ret til at træde imellem ham og hans Gud og diktere, hvem han skal eller ikke skal bede til. Hvilken ædel, principfast mand! For verden i dag står han som et rosværdigt eksempel på frimodighed og troskab. Med hele sit hjerte vendte han sig til Gud, skønt han vidste, at straffen for hans andagter var døden.

[48]

Hans modstandere iagttager ham hele dagen. Tre gange er han gået til sin stue, og tre gange er forbønnens alvorlige stemme blevet hørt. Den næste morgen bliver der klaget til kongen over, at Daniel, en af de judæiske fanger, har trodset hans befaling. Da regenten hørte det, blev hans øjne med et åbnede og han så den fælde, som var blevet sat. Han blev såre nedslået over, at han havde udstedet et sådant påbud, og lige til Solens nedgang søgte han at finde en udvej til at redde Daniel. Men profetens fjender havde forventet dette, og de kom til Kongen med disse ord: „Vid, o konge, at det er mediske og persiske ret, at intet forbud og ingen lov, som kongen udsteder, kan tages tilbage!“

„Da blev Daniel på kongens bud hentet og kastet i løvekulen; men kongen sagde til Daniel: Din Gud, som du vedblivende dyrker, redde dig! “ En sten blev lagt over kulens åbning og forseglet med det kongelige segl. „Derpå gik kongen til sit palads, hvor han fastede hele natten. Han lod ingen kvinder komme ind til sig, og søvnen veg fra ham.“ Dan. 6,17-18.

[49]

Min Gud sendte sin engel

Tidligt om morgenen skyndte regenten sig til løvekulen og råbte: „Daniel, du den levende Guds tjener! Mon din Gud, som du vedblivende dyrker, kunne redde dig fra løverne?“ Profetens stemme blev

hørt i svaret: „Kongen leve evindeligt! Min Gud sendte sin engel og lukkede løvernes gab, så de ikke har gjort mig nogen men, fordi jeg er fundet skyldfri for hans åsyn og heller ikke har forbrudt mig imod dig, o konge!“

„Og kongen blev såre glad og lod Daniel drage op af kulen; og da det var sket, viste det sig, at han ikke havde lidt nogen som helst men, eftersom han havde troet på sin Gud.“ Dan. 6,20-23. Således blev Guds tjener reddet. Og den fælde, som hans fjender havde lagt for at tilintetgøre ham, viste sig at blive til deres egen skade. På kongens bud blev de kastet i løvekulen, og de vilde dyr fortærede dem med det samme.

Daniels bøn

[50]

Eftersom tiden nærmede sig for afslutningen af de halvfjerds års fangenskab, blev Daniel meget optaget af Jeremias profetier. Han så, at tiden var nær, da Gud ville give sit udvalgte folk en ny anledning, og med faste, ydmygelse og bøn trængte han ind på Himmels Gud på Israels vegne med disse ord: „Ak, Herre, du store, forfærdelige Gud, som holder fast ved pagten og miskundheden mod dem“ der elsker dig og holder dine bud! Vi har syndet og handlet ilde, været gudløse og genstridige; vi veg fra dine bud og vedtægter og hørte ikke på dine tjenere profeterne, som talte i dit navn til vore konger, fyrster og fædre og til alt folket i landet.“ Dan. 9,4-6.

Daniel fremholder ikke sin egen troskab for Herren. I stedet for at påberåbe sig sin renhed og hellighed, gør denne ærede profet sig ydmygt til et med de virkelig syndige i Israel. Den visdom, som Gud havde tildelt ham, overgik verdens store mænds visdom lige så meget som Solens lys, når den skinner på himmelen om middagen, er klarere end den svageste stjerne. Men læg mærke til bønnen fra denne mand, som var så højt æret af Himmelen. I dyb ydmygelse, med tårer og sønderknust hjerte beder han for sig selv og for sit folk. Han blotter sin sjæl for Gud, bekender sin egen uværdighed og anerkender Herrens storhed og majestæt.

[51]

Alvorligt og inderligt

Hvilken alvor og inderlighed er hans bøn ikke præget af! Han rækker troens hånd op for at gribe den Allerhøjstes usvigelige løfter. Hans sjæl kæmper i heftig smerte. Og han får beviset for, at hans bøn er hørt. Han ved, at han har vundet sejr. Hvis vi som et folk ville bede som Daniel bad, og kæmpe, som han kæmpede, idet vi ydmyger vor sjæl for Gud, da ville vi opnå lige så betydningsfulde svar på vore bønner, som blev Daniel til del. Hør, hvor indtrængende han fremfører sin sag for den himmelske ret:

„Bøj dit øre, min Gud, og hør, oplad dine øjne og se ødelæggelsen, som er overgået os, og byen, dit navn er nævnet over; thi ikke i tillid til vore retfærdshandlinger fremfører vi vor begæring for dit åsyn, men i tillid til din store barmhjertighed. Herre, hør! Herre, tilgiv! Herre, lån øre og grib uden tøven ind for din egen skyld, min Gud; thi dit navn er nævnet over din by og dit folk!“ Dan. 9,18-19.

[52] Den Guds mand bad om Himmelsens velsignelse over sit folk og om en klarere forståelse af den guddommelige vilje. I sit hjerte havde han en byrde for Israel, som bestemt ikke holdt Guds lov. Han erkendte, at alle ulykkerne var kommet over dem på grund af, at de havde overtrådt denne hellige lov. Han sagde: „Vi har syndet og handlet ilde, ... thi ved vore synder og vore fædres misgerninger er Jerusalem og dit folk blevet til spot for alle vore naboer.“ Jøderne havde mistet deres særegne hellige præg som Guds udvalgte folk. „Så lyt da nu, vor Gud, til din tjeneres bøn og begæring og lad dit ansigt lyse over din ødelagte helligdom.“ Dan. 9,15-17. Med en stærk længsel vender Daniels hjerte sig mod Guds ødelagte helligdom. Han ved, at dens lykke kun kan genoprettes, dersom Israel angrer deres overtrædelser af Guds lov og bliver ydmyge, trofaste og lydige.

Den himmelske budbringer

Medens Daniel beder, kommer englen Gabriel hastigt flyvende ned fra de himmelske sale for at fortælle ham, at hans bøn er blevet hørt og besvaret. Denne mægtige engel havde fået til opgave at give ham indsigt og åbenbare for ham kommende tiders mysterier. Medens Daniel således alvorligt søgte at kende og forstå sandheden, blev han sat i forbindelse med Himmelsens udsendte budbringer.

[53] Som svar på sin bøn modtog Daniel ikke alene lys og sandhed, som han og folket alder mest behøvede, men tillige en åbenbaring af fremtidens store begivenheder helt til verdens forlørsers komme. De, som gør krav på at være helliggjorte, men ikke har noget ønske om at granske skrifterne eller om at kæmpe med Gud i bøn for at få en klarere forståelse af bibelsk sandhed, ved ikke, hvad sand helliggørelse er.

Himmelen blev åbnet for ham. Men den høje ære, som blev ham til del, var et resultat af hans ydmygelse og alvorlige søgen. Alle, som af hjertet tror Guds ord, vil hunge og tørste efter kundskab om

hans vilje. Gud er ophavet til sandhed. Han oplyser den formørkede forstand og giver den menneskelige tanke kraft til at gribe og forstå de sandheder, som han har åbenbaret.

Om at søge visdom fra Gud

Ved den anledning, som netop er beskrevet, gav englen Gabriel Daniel al den undervisning, som han på det tidspunkt var i stand til at modtage. Nogle få år senere ønskede profeten imidlertid at vide mere om de emner, som endnu ikke var helt forklaret, og han søgte igen lys og visdom fra Gud. „På den tid holdt jeg, Daniel, sorg i hele tre uger. Lækre spiser nød jeg ikke, kød og vin kom ikke i min mund, og jeg salvede mig ikke. .... Og jeg løftede øjnene og skuede, og se, der var en mand, som var iført linnede klæder og havde et bælte af fint ofirguld om hofterne. Hans legeme var som krysolit, hans ansigt strålede som lynet, hans øjne var som ildsluer, hans arme og ben som blankt kobber og hans røst som en larmende hob.“ Dan. 10,2-6.

[54]

Denne beskrivelse ligner den, som Johannes gav af Kristus, da han blev åbenbaret for ham på øen Patmos. Ingen ringere end Guds Søn viste sig for Daniel. Vor Herre kommer med en anden himmelsk budbringer, som skal undervise Daniel om, hvad der skal ske i de sidste dage.

De store sandheder, som verdens Forløser åbenbarede, er for dem, der søger efter sandhed som efter skjulte skatte. Daniel var en ældet mand. Han havde levet sit liv omgivet af et hedensk hofs fortryllelse og hans sind havde været bebyrdet med et stort riges anliggender. Dog vendte han sig bort fra alt dette for at ydmyge sig for Gud og søge kundskab om den Højstes hensigter. Og som svar på hans bønner blev lys fra Himmelen meddelt til dem, som lever i de sidste dage. Med hvilken alvor skulle vi da ikke søge Gud, så han kan give os forstand til at fatte de sandheder, som er sendt til os fra Himmelen.

Jeg, Daniel, var den eneste, der så synet; de mænd, som var hos mig, så det ikke; men stor rædsel faldt på dem, og de flygtede og gemte sig. .... Der blev ikke kraft tilbage i mig, og mit ansigt skiftede farve og blev ligblegt, og jeg havde ingen kræfter mere.“ Dan. 10,7-8. En sådan erfaring vil alle, som er virkelig helliggjorte, få. Jo klarere deres syn på Kristi storhed, herlighed og fuldkommenhed

[55]

er, jo tydeligere vil de se deres egen svaghed og ufuldkommenhed. De har ingen tilbøjelighed til at gøre krav på en syndfri karakter; det, som i dem forekom ret og smukt, vil i modsætning til Kristi renhed og herlighed synes blot uværdigt og fordærvet. Det er, når mennesket er skilt fra Gud og har et meget uklart billede af Kristus, at det siger: „Jeg er syndfri. Jeg er helliggjort.“

Nu åbenbarede Gabriel sig for profeten og, tiltalte ham således: „Daniel, du højt elskede mand, mærk dig de ord, jeg taler til dig, og rejs dig op, thi nu er jeg sendt til dig!“ Og da han talte således til mig, rejste jeg mig skælvende. Så sagde han til mig: Frygt ikke, Daniel, thi straks den første dag du gav dit hjerte hen til at søge indsigt og ydmyge dig for din Guds åsyn, blev dine ord hørt, og jeg er kommet for dine ords skyld.“ Vers 11-12.

Kongelig ære til Daniel

[56] Hvilken stor ære Himmels Majestæt viste Daniel! Han trøstede sin skælvende tjener og forsikrede ham om, at hans bønner var blevet hørt i Himmelen. Som svar på den indtrængende bøn blev englen Gabriel sendt for at påvirke den persiske konges hjerte. Regenten havde modstået Guds ånds påvirkning i de tre uger, Daniel fastede og bad, men Himmels fyrste, overenglen Mikael, blev sendt for at bøje den stejle konges hjerte til at tage nogle afgørende beslutninger som svar på Daniels bøn.

„Medens han talte således til mig, bøjede jeg målløs ansigtet mod jorden. Og se, noget, der så ud som en menneskehånd rørte ved mine læber, ... og han sagde: Frygt ikke, du højt elskede mand! Fred være med dig, vær trøstet og ved godt mod! “ Og som han talte med mig, følte jeg mig styrket og sagde: Tal, herre, thi du har styrket mig!“ Vers 15-19. Så storslået blev den guddommelige herlighed åbenbaret for Daniel, at han ikke kunne udholde synet. Så tilslørede den himmelske budbringer sin nærværelses strålende lys, og for profeten blev han „som et menneske at se til“. Vers 16. Med sin guddommelige kraft styrkede han denne renhedens og troens mand til at høre det budskab, Gud sendte til ham.

Daniel var den Højstes hengivne tjener. Hans lange liv var fyldt med ædle gerninger i tjenesten for hans Mester. Hans karakters renhed og urokkelige troskab svarer blot til hans hjertes ydmyghed

og sønderknuselse for Gud. Vi gentage: Daniels liv er et inspirerende eksempel på sand helliggørelse.

[57]

Johannes karakter

Blandt sine brødre blev apostlen Johannes betegnet som „den discipel, Jesus elskede“. Medens hans karakter ikke i den ringeste grad var fej, svag eller vaklende, besad han en elskværdig natur og et varmt elskende hjerte. På en særlig måde synes han at have nydt Jesu venskab og modtaget mange beviser på Frelserens tillid og kærlighed. Han var en af de tre, som fik lov til at være vidne til Kristi herlighed på Forklarelsens bjerg og hans sjælekamp i Getsemane; og i de sidste smertefulde timer på korset betroede han sin moder til Johannes' omsorg.

Frelserens kærlighed til denne elskede discipel blev gengældt med en brændende hengivelses fulde styrke. Johannes klyngede sig til Kristus, ligesom vinen klynger sig til den værdige søjle, for sin Mesters skyld trodsede han domhallens farer og blev ved korset: Ved nyheden om Kristi opstandelse ilede han til graven, og i sin iver distancerede han endog Peter.

[58]

Johannes' kærlighed til sin Mester var ikke blot et menneskeligt venskab, men det var en angrende synders kærlighed, som følte, at han var blevet genløst ved Kristi dyrebare blod. Han betragtede det som den højeste ære at virke og lide i tjenesten for sin Herre. Hans kærlighed til Jesus førte til, at han elskede alle dem, som Kristus døde for. Hans religion var af praktisk art. Han skønnede, at kærlighed til Gud ville vise sig i kærlighed til hans børn. Igen og igen hørte man ham sige: „I elskede, når Gud således elskede os, så er også vi skyldige at elske hverandre.“ „Vi elsker, fordi han elskede os først. Hvis nogen siger: Jeg elsker Gud og hader sin broder, så er han en løgner; thi den, der ikke elsker sin broder, som han har set, han kan ikke elske Gud, som han ikke har set.“ 1 Joh. 4,11. og 19-20. Apostlens liv var i overensstemmelse med hans undervisning. Den kærlighed, som brændte i hans hjerte for Kristus, ledte ham til at udføre det mest alvorlige og utrættelige arbejde for sine medmennesker, især for sine brødre i den kristne menighed.

Han var en mægtig prædikant, inderlig og dybt alvorlig, og han talte med overbevisning.

En ny skabning ved Guds nåde

Den fortrolige kærlighed og uselviske hengivenhed, som blev åbenbaret i Johannes' liv og karakter, er en uvurderlig undervisning for den kristne menighed. Nogle fremstiller ham, som om han havde denne kærlighed uafhængig af guddommelig nåde, men af naturen havde Johannes alvorlige karakterbrist; han var stolt og ærgerrig og hurtig til at føle sig fornærmet over småting og uret. [59]

Dybden og inderligheden i Johannes' hengivenhed for sin Mester var ikke årsagen til kristi kærlighed til ham, men virkningen af denne kærlighed. Johannes ønskede at blive lig Jesus, og under Kristi kærligheds forvandlende indflydelse blev han sagtmodig og ydmyg af hjertet. Selvet blev skjult i Kristus. Han var nært forbundet med det levende vintræ, og således blev han delagtig i den guddommelige natur. Dette vil altid blive resultatet af samfund med Kristus. Dette er sand helliggørelse.

Der kan være åbenbare brist i den enkeltes karakter, men når han bliver en sand Jesu discipel, så vil den guddommelige nådes kraft gøre ham til en ny skabning. Kristi kærlighed forvandler og helliggør ham. Men når mennesker bekender sig til at være kristne, og deres religion ikke gør dem til bedre mænd og kvinder i alle livets forhold levende repræsentanter for Kristus i sind og karakter så tilhører de ikke ham.

Engang var Johannes optaget af en strid med flere af sine brødre om, hvem af dem der skulle regnes for den største. Det var ikke deres hensigt, at Mesteren skulle høre, hvad de sagde, men Jesus læste deres hjerter og greb anledningen til at give sine disciple en lektion i ydmyghed. Det var ikke alene for den lille gruppe, som lyttede til hans ord, men det blev nedtegnet til gavn for alle hans efterfølgere lige til dages ende. „Da satte han sig ned og kaldte på de tolv og siger til dem: Hvis nogen vil være den første, han skal være den sidste af malle og alles tjener.“ Mark. 9,35. [60]

De, som har Kristi ånd, vil ikke tragte efter at indtage en højere stilling end deres brødre. Det er dem, som er små i egne øjne, der vil blive regnet for store i Guds øjne. „Og han tog et lille barn, stillede

det midt iblandt dem, tog det i favn og sagde til dem: Den, der tager imod sådan et lille barn for mit navns skyld, tager imod mig, og den, der tager imod mig, tager ikke imod mig, men imod ham, som udsendte mig.“ Vers 36-37.

Hvilken dyrebar undervisning det er for alle Kristi efterfølgere! De, som overser livets pligter, der ligger lige for, men forsømmer barmhjertighed og venlighed, høflighed og kærlighed selv mod et lille barn, fornægter Kristus. Johannes følte værdien af denne undervisning og tog ved lære af den.

[61] Ved en anden anledning havde han og hans broder Jakob set en mand uddrive onde ånder i Jesu navn, og da han ikke straks sluttede sig til deres selskab, ræsonnerede de, at han ingen ret havde til at gøre denne gerning, og de forbød ham det. I sin oprigtighed berettede Johannes forholdet til sin Mester. Jesus sagde: „I skal ikke hindre ham; thi der er ingen, som gør en undergerning i mit navn og snart efter kan tale ondt om mig. Thi den, som ikke er imod os, er for os “ Vers 39-40.

Gennem deres moder fremkom Jakob og Johannes en anden gang med en bøn om, at de måtte få lov til at indtage de højeste æresposter i Kristi rige. Frelseren svarede: „I ved ikke, hvad I beder om.“ Mark. 10,38. Hvor lidt dog mange af os forstår den sande betydning af vore bønner! Jesus vidste, hvor uendelig stort et offer det ville koste at erhverve denne ære, da han „for at få den glæde, der ventede ham, udholdt korset uden at ænse skammen“. Hebr. 12,2. Denne glæde var at se sjæle frelst ved sin fornedrelse, smerte og blodsudgydelse.

Dette var den herlighed, som Kristus skulle få, og som disse to disciple havde bedt om at få del i. Jesus spurgte dem: „Kan I tømme den kalk, som jeg skal tømme, eller døbes med den dåb, som jeg skal døbes med? De sagde til ham: Ja, vi kan.“ Mark. 10,38-39.

[62] Hvor lidt de forstod, hvad denne dåb betød! „Da sagde Jesus til dem: Den kalk, som jeg tømmer, skal I tømme, og den dåb, som jeg døbes med, skal I døbes med; men sædet ved min højre eller min venstre side står det ikke til mig at bortgive; men det gives til dem, hvem det er beredt.“ Vers 39-40.

Stolthed og ærgerrighed tilrettevist

Jesus forstod motivet, som tilskyndende til denne anmodning, og derfor irettesatte han de to disciple for stolthed og ærgerrighed: „I ved, at de, der regnes for folkenes fyrster, er strenge herrer over dem, og de store iblandt dem lader dem føle deres magt. Men således skal det ikke være iblandt jer; men den, som vil være stor iblandt jer, skal være jeres tjener; og den, som vil være den første af jer, skal være alles træl. Thi Menneskesønnen er ikke kommen for at lade sig tjene, men for selv at tjene og give sit liv som løsesum for mange“. Vers 42-45.

Ved en lejlighed sendte Kristus sendebud i forvejen til en samaritanerlandsby for at skaffe husly til ham og hans disciple. Men da frelseren kom nær til byen, blev det klart, at han var på vej til Jerusalem. Dette vækkede samaritanernes fjendskab, og i stedet for at sende bud og indbyde, for ikke at sige tilskynde, ham til at bo hos dem, så nægtede de ham den høflighed, som de ville have ydet en almindelig rejsende. Jesus påtvinger ikke nogen sin nærværelse, og samaritanerne gik glip af den velsignelse, som han ville have givet dem, hvis de havde bedt ham være deres gæst.

Vi undres over denne uhøflige behandling af Himmels Majestæt; men hvor ofte er vi, som bekender os til at være Kristi efterfølgere, ikke skyldige i lignende forsømmelse? Tilskynder vi Jesus til at tage bolig i vort hjerte, i vort hjem? Han er fuld af kærlighed, nåde og velsignelse og vil gerne skænke os disse gaver, men ligesom samaritanerne er vi ofte tilfredse uden dem. [63]

Disciplene var klar over Kristi hensigt med at velsigne samaritanerne med sin nærværelse, og da de så den kulde, skinsyge og uærbødighed, som blev vist deres Mester, blev de fyldt med forundring og harme. Jakob og Johannes var særlig oprevet. At den, som de agtede så højt, skulle blive behandlet på den måde, syntes dem at være en forbrydelse for stor til at lade gå hen uden øjeblikkelig straf. I deres nidkærhed sagde de: „Herre! vil du, at vi skal byde ild fare ned fra Himmelen og fortære dem, således som Elias gjorde?“ Luk. 9,54. Her tænkte de på, hvorledes halvhundredførerne og deres mænd blev fortæret, da de var sendt ud for at hente profeten Elias.

Jesus irettesatte sine disciple og sagde: „I ved ikke, af hvad ånd I er. Thi Menneskesønnen er ikke kommen for at ødelægge menneske-

[64] liv, men for at frelse dem.“ Vers 55-56. Johannes og hans meddisciple var i en skole, hvor Kristus var lærer. De, som var villige til at se deres svagheder og ivrige efter at forbedre karakteren, havde rigelig anledning dertil. Johannes satte pris på enhver undervisning og søgte hele tiden at bringe sit liv i overensstemmelse med det guddommelige forbillede. Jesu undervisning, der fremstillede ydmyghed, sagtomdighed og kærlighed som afgørende for væksten i nåden og egnethed for hans gerning, var af største værdi for Johannes. Denne undervisning gælder den enkelte af os som menighedsmedlemmer lige så vel som Kristi første discipel.

Johannes og Judas

Der kan hentes en lærerig undervisning fra den påfaldende modsætning mellem Johannes' og Judas' karakter. Johannes var et levende eksempel på helliggørelse. Judas derimod havde gudsfrygts skin, medens hans karakter var mere satanisk end guddommelig. Han bekendte sig til at være en Kristi discipel, men i ord og gerning fornægtede han ham.

Judas havde den samme rige anledning til at studere og efterligne forbilledet, som Johannes havde. Han lyttede til Kristi undervisning, og hans karakter kunne være blevet forvandlet ved guddommelig nåde. Men medens Johannes alvorligt bekæmpede sine fejl og søgte at ligne Kristus, så krænkede Judas sin samvittighed, idet han gav efter for fristelse og tillagde sig uærlige vaner, som ville forvandle ham til Satans billede.

Disse to disciple repræsenterer den kristne verden. Alle bekender sig til at være Kristi efterfølgere; men medens den ene klasse vandrer i ydmyghed og sagtomdighed, idet de lærer af Jesus, så viser den anden klasse, at de ikke er ordets gøreere, men kun dets hørere. Den ene klasse er helliggjort ved sandheden; den anden kender intet til den guddommelige nådes forvandlende kraft. Den første lader dagligt selvet dø og kæmper far at overvinde synd. Den sidste giver sine lyster frit løb og bliver Satans tjener.

Johannes præstegerning

[65]

[66]

Apostlen Johannes tilbragte sine første år i selskab med ulærde fiskere i Galilæa. Han kunne ikke glæde sig ved en skoleuddannelse, men i omgangen med Kristus, den store lærer, opnåede han den højeste uddannelse, som dødelige mennesker kan få. Han drak ivrigt af visdommens kilde og søgte så at lede andre til det vand, som „i ham bliver et kildespring til evigt liv“ Joh. 4,14. Hans jævne sprog, den ophøjede kraft i de sandheder, han forkyndte, og den åndelige varme, som prægede hans undervisning, gav ham adgang til alle klasser. Men end ikke de troende var i stand til helt at forstå de hellige hemmeligheder i den guddommelige sandhed, som blev forklaret i hans taler. Han syntes hele tiden at være besjælet af Helligånden. Han søgte at få folkets tanker til at fatte det usynlige. Den visdom, hvormed han talte, fik ordene til at falde som dug, der blødgjorde og formilder sjælen.

Efter Kristi himmelfart stod Johannes frem som en trofast og ivrigt arbejder for Mesteren. Sammen med andre fik han del i Helligåndens udgydelse på pinsedagen, og med ny nidkærhed og kraft fortsatte han med at tale livets ord til folket. Han blev truet med fængsel og død, men han lod sig ikke skræmme.

[67]

Folkeskarer fra alle klasser kom for at lytte til apostlenes prædiken, og de blev helbredt for deres sygdomme ved Jesu navn, det navn, som var så hadet blandt jøderne. Præsterne og lederne blev rasende i deres modstand, da de så de syge blive helbredt og Jesus ophøjet som livets fyrste. De frygtede, at hele verden snart ville tro på ham og så anklage dem for at have myrdet den Store Læge. Men jo mere de anstrengte sig for at standse denne vækkelse, des flere troede på ham og vendte sig fra de skriftkloges og farisæernes lære. De blev fyldt med harme og lagde hånd på Peter og Johannes og satte dem i offentlig forvaring. Men Herrens engel åbnede fængslets døre om natten og førte dem ud og sagde: „Gå hen og træd frem i helligdommen og tal til folket alle livets ord!“ Apg. 5,20.

[68] Ved enhver passende anledning vidnede Johannes med troskab og alvor om sin Herre. Han så, at det var en tid fyldt med farer for menigheden. Satans vildfarelser trivedes alle vegne. Folkets tanker blev ført på vildspor af skepticisomens forvirring og forførende lærdomme. Nogle, som foregav at være tro mod Guds' sag, var bedragere. De fornægtede Kristus og hans evangelium og indførte forkastelige vranglærdomme samt levede i overtrædelse af den guddommelige lov.

Kristi uendelige kærlighed var Johannes' yndlingsemne. Ligesom et barn tror på en god og kærlig fader, således troede han på Gud. Han kendte Jesu karakter og mission, og når han så sine jødiske brødre famle sig frem uden en stråle fra retfærdighedens sol til at oplyse deres sti, længtes han efter at fremholde Kristus for dem som Verdens Lys.

Den trofaste apostel så, at deres blindhed, deres stolthed, overtro og uvidenhed om skrifterne bandt deres sjæl i lænker, som aldrig ville blive brudt. Den fordom og det had imod Kristus, som de hårdnakket nærede, ville føre til nationens undergang og tilintetgøre deres håb om evigt liv. Men Johannes fortsatte med at fremstille Kristus for dem som den eneste vej til frelse. Beviset for, at Jesus fra Nazaret var Messias, var så tydeligt, at Johannes erklærede, at intet menneske behøvede at vandre i vildfarelsens mørke, når et sådant lys tilbydes ham.

[69] Bedrøvet over farlige vildfarelser Johannes levede længe nok til at se evangeliet om Kristus blive prædikeret fjern og nær og tusinder ivrigt tage imod dets undervisning. Men han blev fyldt med sorg, da han mærkede, at farlige vildfarelser sneg sig ind i menigheden. Nogle, som modtog Kristus, erklærede, at hans kærlighed fritog dem fra lydighed imod Guds lov. Derimod lærte mange, at lovens bogstav skulle holdes, også alle de jødiske skikke og ceremonier, og at dette, uden Kristi blod, var nok til frelse. De fastholdt, at Kristus var en god mand ligesom apostlene, men de fornægtede hans guddommelighed. Johannes så de farer, menigheden ville blive udsat for, hvis de antog disse ideer, og han imødegik dem hurtigt og bestemt. Han skrev til en højagtet medarbejder i evangeliets tjeneste, en dame med et godt omdømme og en udstrakt indflydelse:

„Thi mange forførrere er draget ud i verden, og de bekender ikke, at Jesus er Kristus, kommen i kødet. Sådan er forførreren og Antikrist.

Agt vel på jer selv, at I ikke skal miste det, vi nåede ved vort arbejde, men få fuld løn. Enhver, der går videre og ikke bliver i Kristi lære, har ikke Gud; den, der bliver i Kristi lære, har både Faderen og Sønnen. Hvis nogen kommer til jer og ikke fører denne lære, ham skal I ikke give husly og ikke byde velkommen. Thi den, som byder ham velkommen, gør sig medansvarlig i hans onde gerninger.“ 2Joh. 7-11.

Johannes fik ikke lov til at udøve sin gerning uden store hindringer. Satan var ikke uvirksom. Han tilskyndende onde mennesker til at gøre en ende på denne Guds mands nyttige liv, men hellige engle beskyttede ham mod deres angreb. Johannes skulle stå som et trofast vidne om Kristus. Menigheden behøvede hans vidnesbyrd i farens stund.

[70]

Ved hjælp af fordrejelse og usandhed søgte Satans udsendinge at opvække modstand imod Johannes og imod Kristi lære. Splid og vranglære truede nu menigheden. Uforfærdet mødte Johannes disse vildfarelser. Han spærrede vejen for sandhedens modstandere. Han skrev og formanede menighederne, for at lederne af denne vranglære ikke skulle have den mindste opmuntring. Der er også i vore dage onder, der ligner dem, som truede den første menigheds fremgang, og vi burde give nøje agt på apostlens lære om disse ting. Fra mange sider, og især fra dem, som bekender sig til helliggørelse, høres råbet: „I må have kærlighed.“ Men kærlighed er for ren til at dække over ubekendt synd. Johannes' undervisning er vigtig for dem, som lever i de sidste dages farer. Han havde været nær knyttet til Kristus, han havde lyttet til hans undervisning og havde været vidne til hans store mirakler. Han aflagde et overbevisende vidnesbyrd, som gjorde hans fjenders usandheder virkningsløse.

Intet forlig med synd

Johannes nød godt af velsignelsen ved sand helliggørelse. Men læg mærke til, at apostlen gør ikke krav på at være syndfri. Han søger fuldkommenhed ved at vandre i lyset fra Guds åsyn. Han vidner, at det menneske, som bekender sig til at kende Gud og alligevel overtræder den guddommelige lov, gør sin bekendelse til en løgn. „Den, der siger: Jeg kender ham, og ikke holder hans bud, han er en løgner, og i ham er sandheden ikke.“ 1 Joh. 2,4. I denne tid, som roser

[71]

sig af frihed, vil disse ord blive stemplet som hykleri. Men apostlen lærer os, at samtidig med at vi viser kristen høflighed, bør vi kalde synd og syndere ved deres rette navn dette er i overensstemmelse med sand kærlighed. Medens vi skal elske de sjæle, som Kristus døde for, og arbejde for deres frelse, så skal vi ikke gå på akkord med synd. Vi skal ikke slutte os til oprørene og kalde dette kærlighed. Gud kræver af sit folk i vor tid, at de skal indtage samme standpunkt, som Johannes gjorde på hans tid, og uforfærdet hævde det rette i resolut modstand mod de vildfarelser, der ødelægger sjælen.

Ingen helliggørelse uden lydighed

[72] Jeg har mødt mange, som hævdede, at de levede uden synd. Men når disse mennesker blev prøvet med Guds ord, viste det sig, at de åbenlyst overtrådte hans hellige lov. De tydeligste beviser på det fjerde buds evige gyldighed og forpligtende krav vækkede ikke deres samvittighed. De kunne ikke benægte Guds krav, men de prøvede at undskylde deres overtrædelse af sabbatten. De hævdede, at de var helliggjorte, og at de tjente Gud på alle ugens dage. De sagde, at der var mange gode mennesker, som ikke holdt sabbatten. Når mennesker var helliggjorte, ville ingen forbandelse hvile over dem, selv om de ikke holdt den. Gud var alt for barmhjertig til at straffe dem for ikke at holde den syvende dag. Naboerne ville betragte dem som sære, hvis de holdt sabbatten, og de ville ikke have nogen indflydelse i verden; de måtte derfor følge den almindelige skik.

Ved et offentligt møde i New Hampshire aflagde en dame sit vidnesbyrd om, at Guds nåde herskede i hendes hjerte, og at hun helt tilhørte Herren. Derefter udtrykte hun sin overbevisning om, at dette folk gjorde meget godt ved at vække syndere op til at se den fare, de var i. Hun sagde: „Sabbatten, som dette folk fremstiller for os, er Bibelens eneste sabbat,“ og hun fortsatte med at sige, at hun havde været meget urolig i sit sind over dette emne. Hun så store prøvelser forude, som hun måtte gennemgå, hvis hun skulle holde den syvende dag. Den næste dag kom hun igen til mødet og aflagde sit vidnesbyrd, idet hun sagde, at hun havde spurgt Herren, om hun skulle holde sabbatten, og han havde svaret, at det behøvede hun ikke at gøre. Hun havde nu fået ro i sin sjæl for dette emne. Derpå gav hun en meget gribende tilskyndelse til alle om at nå op

til Jesu fuldkomne kærlighed, hvor der ikke var nogen fordømmelse for sjælen.

Denne kvinde var ikke i besiddelse af ægte helliggørelse. Det var ikke Gud, som fortalte hende, at hun kunne blive helliggjort, når hun levede i ulydighed mod et af hans tydelige bud. Guds lov er hellig, og ingen kan ustraffet overtræde den. Den, som fortalte hende, at hun kunne fortsætte med at bryde Guds lov og være syndfri, var mørkets magters fyrste, den samme, som gennem slangen sagde til Eva i Edens have: „I skal ingenlunde dø.“ 1Mos. 3,4. Eva smigrede sig med, at Gud var alt for kærlig til at straffe hende for ulydighed mod hans udtrykkelige bud. Tusinder anfører den samme spidsfindighed som undskyldning for deres ulydighed imod det fjerde bud. De, som har Kristi sind, vil holde alle Guds bud uanset omstændighederne. Himmels Majestæt siger: „Jeg har holdt min faders bud.“ Joh. 15,10. [73]

Adam og Eva dristede sig til at overtræde Herrens bud, og det frygtelige resultat af deres synd skulle være en advarsel til os om ikke at følge deres eksempel på ulydighed. Kristus bad for sine disciple med disse ord: „Hellige dem ved sandheden! dit ord er sandhed.“ Joh. 17,17. Der gives ingen ægte helliggørelse undtagen ved lydighed mod sandheden. De, som elsker Gud af hele deres hjerte, vil også elske alle hans bud. Det helliggjorte hjerte er i harmoni med Guds lovs forskrifter, for de er hellige, retfærdige og gode. [74]

Gud forandrer sig ikke

Guds natur er ikke forandret. Han er den samme nidkære Gud i dag, som da han gav sin lov på Sinaj og skrev den med sin finger på stentavlerne. De, som ringeagter Guds hellige lov, siger måske: „Jeg er helliggjort,“ men at være virkelig helliggjort og at gøre krav på helliggørelse er to forskellige ting.

Det nye Testamente har ikke forandret Guds lov. Helligheden ved det fjerde buds sabbat er lige så urokkeligt grundfæstet som Jehovas trone. Johannes skriver: „Enhver, der gør synd, begår dermed også lovbrud, ja, synd er lovbrud. Og I ved, at han åbenbares, for at han skulle bære synden, og der er ikke synd i ham. Enhver, der bliver i ham, synder ikke; enhver, der synder, har hverken set ham eller Ikendt ham.“ 1 Joh. 3,4-6. De, som gør krav på at være i

[75] Kristus, at være helliggjorte, medens de lever i overtrædelse af Guds lov, har vi lov til at bedømme på samme måde, som den elskede discipel gjorde. Han stod over for netop sådan en klasse, som vi må møde. Han sagde: „Børnlille, lad ingen føre jer vild. Den, der gør retfærdigheden, er retfærdig, ligesom Han er retfærdig. Den, der gør synd, er af Djævelen; thi Djævelen har syndet fra begyndelsen.“ Vers 7 8. Her taler apostlen med tydelige ord, som han skønnede, at emnet krævede.

Johannes' breve ånder af kærlighed. Men når han kommer i kontakt med den klasse, som bryder Guds lov og dog gør krav på, at de lever uden synd, så tøver han ikke med at advare dem om det frygtelige bedrag. „Hvis vi siger, at vi har fællesskab med ham, og dog vandrer i mørket, så lyver vi og gør ikke sandheden. Men hvis vi vandrer i lyset, ligesom han er i lyset, så har vi fællesskab med hverandre, og Jesu, hans Søns, blod renses os fra al synd. Hvis vi siger, at vi ikke har synd, så bedrager vi os selv, og sandheden er [76] ikke i os. Hvis vi bekender vore synder, er han trofast og retfærdig, så han tilgiver os vore synder og renses os fra al uretfærdighed. Hvis vi siger, at vi ikke har syndet, så gør vi ham til en løgner, og hans ord er ikke i os.“ 1 Joh. 1,6 10.

Det vidunderlige resultat, som fulgte apostlenes og deres medarbejders forkyndelse af evangeliet, forøgede Kristi fjenders had. De gjorde sig al mulig anstrengelse for at hindre dets fremgang, og omsider fik de held til at vinde det romerske kejsers magt imod de kristne. En frygtelig forfølgelse fulgte og mange af Kristi efterfølgere blev slået ihjel. Apostlen Johannes var nu en ældet mand, men med stor nidkærhed og resultat fortsatte han at prædike Kristi lære. Han aflagde et kraftigt vidnesbyrd, som hans modstandere ikke kunne bestride, og det opmuntrede hans brødre meget.

Når de kristnes tro syntes at vakle under den heftige modstand, de var tvunget til at møde, gentog apostlen med megen værdighed, kraft og veltalenhed: „Det, der var fra begyndelsen, det, vi har hørt, det, vi har set med vore egne øjne, det, vi skuede og vore egne hænder følte på, ja, om livets Ord, ... det, vi altså har set og hørt, forkynder vi også jer, for at også I må have fællesskab med os, og vort fællesskab er med Faderen og med hans Søn, Jesus Kristus.“ 1 Joh. 1,1-3.

Johannes i landflygtighed

[77]

Det bitreste had blev optændt imod Johannes på grund af hans urokkelige troskab imod Kristi sag. Han var den længst overlevende af de disciple, som var nær knyttet til Jesus, og hans fjender besluttede, at hans vidnesbyrd skulle bringes til tavshed. De tænkte, at hvis dette kunne lykkes, så ville Kristi lære ikke spredes; og hvis den blev behandlet med hårdhed, ville den snart uddø i verden. Johannes blev derefter kaldt til Rom for at blive forhørt om sin tro. Hans lære blev forvansket. Falske vidner anklagede ham for at være en oprørsk person, der offentligt lærte teorier, som kunne omstyrte nationen.

Apostlen fremstillede sin tro på en klar og overbevisende måde og med en sådan jævnhed og oprigtighed, at hans ord havde en kraftig virkning. Hans tilhørere blev forbavset over hans visdom og veltalenhed. Men jo mere overbevisende hans vidnesbyrd var, jo dybere blev hadet hos dem, som modstod sandheden. Kejseren blev fyldt med raseri og bespottede Gud og Kristi navn. Han kunne ikke bestride apostlens argumenter eller måle sig med den kraft, som ledsagede sandhedens ord, så han besluttede at bringe dens trofaste talsmand til tavshed.

Vi ser her, hvor hårdt et hjerte kan blive, når det genstridigt sætter sig imod Guds vilje. Menighedens fjender var besluttede på at bevare deres højhed og magt over for folket. På kejserens befaling blev Johannes forvist til øen Patmos, dømt, som han fortæller os, „for Guds ords og Jesu vidnesbyrds skyld“. Åb. 1,9. Men Kristi fjenders hensigt med at bringe det trofaste vidne til tavshed slog fuldstændig fejl. Fra apostlens landflygtighed lyder hans stemme, og den når helt ned til tidens ende, idet den forkynder de mest betagende sandheder, som nogen sinde er fremstillet for dødelige.

[78]

Som forvisningssted for forbrydere havde den romerske regering valgt Patmos, en øde klippeø i Det ægæiske Hav. Men for Guds tjener viste dette skumle sted sig at blive porten til Himmelen. Han var lukket ude fra livets travle skueplads og fra aktivt arbejde som evangelist, men han var ikke udelukket fra Guds nærhed. I sit øde

[79] hjem kunne han have samfund med kongernes Konge og på nærmere hold studere åbenbarelsen af guddommelig kraft i naturens bog og på inspirationens sider. Han glædede sig ved at hengive sig til betragtninger over det vældige skaberværk og tilbede den guddommelige arkitekts kraft. I sine tidligere år havde han haft udsigt til skovklædte høje, grønne dale og frugtbare sletter, og i al naturens skønhed frydede det ham at spore Skaberens visdom og kyndighed. Nu var han omgivet af et syn, som for mange ville synes mørkt og uinteressant. Men for Johannes var det ikke sådan. Han kunne uddrage de betydeligste lærdomme af de ubeboede, nøgne klipper, det store dybs mysterier og himmelhvælvningens herlighed. For ham bar alt dette præg af Guds kraft og forkyndte hans ære.

Apostlen så rundt om sig vidnesbyrd om syndfloden, som oversvømmede Jorden, fordi dens beboere vovede at overtræde Guds lov. Klipperne, der var slynget op fra det store dyb og fra jorden af vandet, der brød frem, mindede ham levende om rædslerne ved den frygtelige udgydelse af Guds vrede.

Men medens alt, som omgav ham hernede, syntes øde og tomt, så var den blå himmel, som hvælvende sig over apostlen på det ensomme Patmos, så klar og smuk, som himmelen over hans elskede Jerusalem. Lad mennesket engang betragte himmelhvælvningens herlighed ved nattetid og mærke sig virkningen af Guds kraft i himmelens herskarer, så vil han lære en lektie om Skaberens storhed i modsætning til hans egen lidenhed. Hvis han har næret stolthed og indbildskhed på grund af rigdom, talenter eller personlige egenskaber, så lad ham gå ud i den smukke nat og se op mod stjernehimmelen og lære at ydmyge sit stolte sind i den Eviges nærværelse.

[80] I de mange vandes lyd, når dyb råber til dyb, hørte profeten Skaberens stemme. Havet, som blev pisket til raseri af de ubarmhjertige vinde, fremstillede for ham en krænket Guds vrede. De mægtige bølger, der i deres frygtelige bevægelser blev holdt inden for fastsatte grænser af en usynlig hånd, talte til Johannes om den uendelige kraft, som behersker dybet. Og som modsætning hertil så og følte han dårskaben hos svage, dødelige mennesker, der kun er som Jordens kryb, men roser sig af deres visdom og styrke og sætter sig op imod universets Hersker, som om Gud var fuldstændig som de selv. Hvor blind og sanseløs er ikke menneskelig stolthed! En time med Guds velsignelse i form af solskin og regn vil gøre mere til

at forandre naturens udseende, end mennesket med al sin pralende kundskab og uafbrudte anstrengelser kan præstere gennem et langt liv.

I sit hjemms omgivelser så den landsforviste profet den guddommelige kraft åbenbaret, og igennem hele naturen havde han samfund med sin Gud. Sjælens brændende længsel efter Gud og de inderligste bønner steg op til Himmelen fra det klippefulde Patmos. Når Johannes betragtede klipperne, blev han mindet om Kristus, hans tilflugtsklippe, i hvis ly han trygt kunne skjule sig.

Herrens dag, som Johannes omtaler, var sabbatten, den dag, da Jehova hvilede efter det store skaberværk, og som han velsignede og helligede, fordi han hvilede på denne dag. Johannes holdt sabbatten lige så hellig på øen Patmos, som dengang han var blandt folket og prædikede for dem på sabbatsdagen. De nøgne klipper mindede Johannes om bjerget Horeb og om, hvorledes Gud der talte sin lov til folket og sagde: „Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig!“ 2Mos. 20,8. [81]

Guds Søn talte til Moses fra bjergets top. Gud gjorde klipperne til sin helligdom, og de evige høje var hans tempel. Den guddommelige lovgiver steg ned på det klippefulde bjerg for i folkets påhør at tale sin lov, så den store og frygtindgydende udfoldelse af hans kraft og herlighed kunne gøre indtryk på dem og skabe frygt for at overtræde hans bud. Ud fra torden og lyn og tunge skyer talte Gud sin lov på bjergets top, og hans røst var som lyden af en kraftig basun. Jehovas lov var uforanderlig, og tavlerne, hvorpå han skrev sin lov, var af massiv sten for at tilkendegive hans forskrifters uforanderlighed. Det klippefulde Horeb blev et helligt sted for alle, som elskede og ærede Guds lov.

Når Johannes tænkte på begivenhederne ved Horeb, kom hans ånd, som havde helliget den syvende dag, over ham. Han tænkte på den synd, Adam begik, da han overtrådte den guddommelige lov, og det frygtelige resultat af denne overtrædelse. Guds grænseløse kærlighed, idet han gav sin Søn for at forløse en fortabt menneskehed, syntes for overvældende til at kunne udtrykkes med ord. Idet han fremstillede den i sit brev, opfordrede han menigheden og verden til at se denne kærlighed: „Se, hvor stor en kærlighed Faderen har vist os, at vi må kaldes Guds børn; og vi er det. Derfor kender verden ikke os, fordi den ikke har kendt ham.“ 1 Joh. 3,1. Det var [82]

et mysterium for Johannes, at Gud kunne give sin Søn til at dø for det oprørske menneske, og han var bestyrtet over, at frelsesplanen, som det havde kostet Himmelen så meget at udarbejde, skulle blive afvist af dem, for hvem dette evige offer var bragt.

[83] Johannes var alene med Gud. Efter som han lærte mere om den guddommelige karakter gennem skaberværket, forøgedes hans ærefrygt for Gud. Ofte spurgte han sig selv, hvorfor mennesket, som er helt afhængigt af Gud, ikke søger fred med ham gennem villig lydighed. Han er uendelig i visdom, og hans magt er ubegrænset. Han behersker universet med de utallige verdener. Storheden og skønheden i alt, hvad han har skabt, bevarer han i fuldkommen harmoni. Synd er overtrædelse af Guds lov; og syndens straf er døden. Der ville ikke have været nogen disharmoni i Himmelen eller på Jorden, hvis synden ikke var kommet ind. Ulydighed mod Guds lov bragte al den elendighed ind, som har været blandt hans skabninger. Hvorfor ville mennesket ikke forlige sig med Gud?

Det er ikke nogen lille ting at synde imod Gud og at sætte sin for-dærvede vilje op imod Skaberens vilje. Det tjener mennesket bedst, også i denne verden, at lyde Guds bud. Og det er bedst også for evigheden at være overgivet til Gud og have fred med ham. Markens dyr lyder deres Skabers lov ifølge instinkt, som leder dem. Han taler til det stolte hav: „Hertil og ikke længer! “ Job 38,11, og vandene er hurtige til at lyde hans ord. Han fører planeterne i fuldkommen orden, og de lyder de love, Gud har givet. Af alle de skabninger, Gud har skabt på Jorden, er mennesket den eneste, som har gjort oprør. Dog besidder det forstand til at forstå den guddommelige lovs krav og en samvittighed, som føler skyld ved overtrædelse og fred og glæde ved lydighed. Gud skabte det som et frit moralsk væsen, der kunne lyde eller være ulydigt. Et evigt liv som løn en evig vægt af herlighed er lovet dem, som gør Guds vilje, medens hans truende vrede hænger over alle, som trodser hans lov.

[84] Når Johannes tænkte på Guds herlighed, som den er kommet til udtryk i hans skaberværk, blev han overvældet af Skaberens storhed og majestæt. Selv om alle indbyggere i denne lille verden skulle nægte at lyde Gud, så ville han ikke være berøvet sin ære. I et øjeblik kunne han feje hvert eneste dødelige væsen bort fra Jordens overflade og skabe en ny slægt til at befolke den og herliggøre hans navn. Guds ære beror ikke på mennesket. Han kunne samle

himmelens stjerneskarer, millioner af verdener oventil, i en sang til deres Skabers ære, pris og herlighed. „Og himlen priser dit under, Herre, din trofasthed i de helliges forsamling. Thi hvem i sky er Herrens lige, hvo er som Herren iblandt Guds sønner? En forfærdelig Gud i de helliges kreds, stor og frygtelig over alle omkring ham.“ Sl. 89,5-7.

Johannes mindedes de forunderlige hændelser i Kristi liv, som han havde været øjenvidne til. I tanken glædede han sig igen over de dyrebare anledninger, som han havde været begunstiget med, og han fandt stor trøst deri. Pludselig bliver han afbrudt i sine betragtninger. En klar og tydelig stemme taler til ham. Han vender sig for at se, hvor stemmen kommer fra, og se, han skuer sin Herre, som han har elsket, som han har vandret og talt med“ og hvis lidelse på korset han var øjenvidne til. Men hvor forandret Frelserens udseende er! Han er ikke længere „en smerternes mand og kendt med sygdom“. Es. 53,3. Han giver ikke indtryk af ydmygelse. Hans øjne er som flammende ild, og hans fødder ligner skinnende malm, når den gløder i ovnen. Hans røst er som mange vandes brusen. Hans udseende er som Solen, når den skinner i sin kraft. I hånden har han syv stjerner, som repræsenterer menighedernes ledere. Af hans mund udgår et tveægget, skarpt sværd, som er et symbol på kraften i hans . ord. [85]

Johannes, som har elsket sin Herre og til trods for fangenskab, slag og trusler om død har holdt fast ved sandheden, kan ikke udholde nærværelsen af Kristi overvældende herlighed, og han falder som død til jorden. Jesus lægger sin hånd på sin tjeners henstrakte skikkelse og siger: Frygt ikke! Jeg er ..... den, som lever; og jeg var død, men se, jeg lever i evighedernes evigheder.“ Åb. 1,17-18. Johannes fik styrke til at leve i nærheden af sin herliggjorte Herre, og Guds plan for kommende tidsaldre blev derpå fremstillet for ham i et syn. Det himmelske hjemms strålende tiltrækning blev åbenbaret for ham. Han fik lov til at se Guds trone og de forløstes hvidklædte skare. Han hørte de himmelske engles musik og sejrssangen fra dem, som havde sejret på grund af Lammets blod og på grund af deres vidnesbyrds ord.

Den elskede discipel fik så ophøjede privilegier, som sjældent er blevet dødelige forundt. Men han var kommet til at ligne Kristus så meget i karakter, at der ikke var plads til stolthed i hans hjerte. Hans ydmyghed bestod ikke blot i bekendelse; det var en ynde, som [86]

omgav ham så naturligt som en klædedragt. Han søgte altid at skjule sine egne retfærdige handlinger for at undgå alt, som ville henlede opmærksomheden på ham. I sit evangelium omtaler Johannes den discipel Jesus elskede, men han skjuler den kendsgerning, at den, der således blev æret, var ham selv. Hans optræden var fri for selvskhed. I sit daglige liv underviste og praktiserede han kærlighed i egentligste forstand. Han havde en dyb forståelse af den kærlighed, som skulle råde mellem kødelige brødre og kristne brødre. Han fremstiller og fremhæver denne kærlighed som et nødvendigt karaktertræk hos Jesu efterfølgere. Blottet for denne kærlighed er enhver fordring på Kristi navn forgæves.

En kristen må være ren af hjertet og dadelfri i levemåde. Han må ikke på nogen måde være tilfreds med en tom bekendelse. Johannes erklærer med ord, som ikke kan misforstås, at det, at være en kristen, er at være lig Kristus. Han opstillede de rette regler for den kristnes opførsel.

Johannes' liv var præget af alvorlig anstrengelse efter at være i overensstemmelse med Guds vilje. Apostlen fulgte sin Frelser så nær og havde en sådan forståelse af Kristi renhed og ophøjede hellighed, at hans egen karakter i modsætning dertil forekom overmåde mangelfuld. Og da Jesus i sit herliggjorte legeme viste sig for Johannes, var et glimt nok til at få ham til at falde ned som en død: Således vil de altid føle det, som kender deres Herre og Mester bedst. Jo mere de grunder på Jesu liv og karakter, jo dybere vil de føle deres egen syndighed, og jo mindre vil de være tilbøjelige til at gøre krav på hellighed i hjertet eller til at rose sig af deres helliggørelse.

En kristen karakter

[87]

[88]

En kristens karakter viser sig i hans daglige liv. Kristus sagde: „Således bærer hvert godt træ gode frugter, og det dårlige træ bærer slette frugter.“ Matt. 7,17. Frelseren sammenligner sig med et vintræ, hvorpå hans børn er grenene. Han siger udtrykkeligt, at alle, der ønsker at være hans disciple, må bære frugt, og påviser dernæst, hvordan de kan blive frugtbar gene. „Bliv i mig, så bliver jeg også i jer. Ligesom grenen ikke kan bære frugt af sig selv, men kun hvis den bliver på vintræet, således kan I heller ikke, uden I bliver i mig.“ Joh. 15,4.

Apostlen Paulus beskriver den frugt, en kristen skal bære. Han siger, at den viser sig „i al godhed og retfærdighed og sandhed“. g videre: „Men Åndens frugt er kærlighed, glæde, fred, langmodighed, mildhed, godhed, trofasthed, sagtmodighed, afholdenhed.“ Ef. 5,9; Gal.5,22-23. Disse kostelige dyder er kun Guds lovs principper åbenbaret i det daglige liv.

Guds lov er den eneste sande norm for moralsk fuldkommenhed. I Kristi liv fik denne lov sit levende udslag i handling. Han siger om sig selv: „Jeg har holdt min Faders bud.“ Joh. 15,10. Intet mindre end en sådan lydighed vil opfylde de krav, Guds ord stiller. „Den, der siger, at han bliver i ham, han er også selv skyldig at vandre således, som Han vandrede.“ 1 Joh. 2,6. Vi kan ikke påberåbe os, at dette er umuligt for os, for vi har løftet: „Min nåde er dig nok.“ 2. Kor. 12,9. Når vi skuer ind i det guddommelige spejl, Guds lov, ser vi, hvor overmåde syndig synden er, og vi ser vor fortabte tilstand som overtrædere; men ved omvendelse og tro retfærdiggøres vi for Gud, og ved hans nåde sættes vi i stand til at adlyde hans befalinger.

[89]

De, som er besjælet af sand kærlighed til Gud, vil nære et alvorligt ønske om at kende hans vilje og at gøre derefter. Apostlen Johannes, hvis breve handler så udførligt om kærligheden, siger: „Dette er kærlighed til Gud, at vi holder hans bud.“ 1 Joh. 5,3. Det barn, der elsker sine forældre, vil vise denne kærlighed ved en villig lydighed; men det egenkærlige og utaknemmelige barn søger at gøre

så lidt som muligt for forældrene, medens det samtidig gerne vil nyde alle de goder, som bliver det lydige og trofaste barn til del. Den samme forskel gør sig gældende blandt dem, der udgiver sig for at være Guds børn. Mange, som ved, at de er genstand for Guds kærlighed og omsorg, og som gerne vil modtage hans velsignelse, [90] finder ingen glæde i at gøre hans vilje. De betragter Guds krav til dem som et snærende bånd og hans befalinger som et tungt åg. Den derimod, som virkelig trakter efter hellighed i hjerte og liv, finder sin lyst i Guds lov og beklager kun, at han kommer så meget til kort i opfyldelsen af dens krav.

Vi formaner til at elske hverandre, ligesom Kristus har elsket os. Han har åbenbaret sin kærlighed ved at give sit liv for vor genløsning. Den elskede discipel siger, at vi skal være villige til at sætte livet til for brødrene, for „hver den, som elsker Faderen, elsker også den, som er født af ham“. 1 Joh. 5,1. Dersom vi elsker Kristus, vil vi elske dem, der i liv og karakter ligner ham, og ikke dem alene, men også dem, som er „uden håb og uden Gud i verden“. Ef. 2,12. Det var for at frelse syndere, at Kristus forlod sit himmelske hjem og kom til Jorden for at lide og dø. Det var for dette, han arbejdede og led sjælekval og bad, indtil han sønderknust og forladt af dem, han kom for at frelse, udtømte sit liv på Golgata.

Mange viger tilbage for sådan et liv, som Frelseren levede. De synes, at det koster for stort et offer at efterligne det guddommelige forbillede, at bære frugt i gode gerninger og så tålmodigt underkaste sig den renselse, som Gud forlanger, for at de kan bære mere frugt. [91] Men når en kristen kun betragter sig som et ringe redskab i Kristi hånd og trofast søger at udføre enhver pligt, idet han stoler på den hjælp, som Gud har lovet, vil han tage Jesu åg på sig og finde, at det er gavnligt; da vil han bære byrder for Kristus og sige, at de er lette og tillidsfuldt kan han se op og erklære: „Jeg kender ham, som jeg har sat min lid til, og jeg er vis på, at han har magt til at bevare den skat, som blev mig betroet, indtil hin dag.“ 2Tim. 1,12.

Dersom vi møder hindringer på vor vej og trofast overvinder dem, dersom vi støder på modstand og udsættes for hån og i Kristi navn går sejrende ud af det, og dersom vi bærer ansvar og udfører vore pligter i Mesterens ånd da opnår vi i sandhed en dyrebar kundskab om hans trofasthed og magt. Da forlader vi os ikke længere på andres erfaringer; vi har vidnesbyrdet i os selv. Ligesom samaritanerne på

hin tid kan vi sige: „Nu er det ikke længer på grund af din tale, vi tror; thi vi har selv hørt ham og ved nu, at han i sandhed er verdens frelser.“ Joh. 4,42.

Jo mere vi betragter Kristi karakter, og jo mere vi oplever af hans frelsende kraft, jo Klarere indser vi vor egen svaghed og ufuldkommenhed, og med desto større alvor vil vi se hen til ham som vor styrke og vor genløser. Selv har vi ikke kraft til at rense sjælens tempel fra besmittelse, men når vi omvender os fra vore synder imod Gud og søger tilgivelse ved Kristi fortjeneste, vil han give os den tro, som er virksom ved kærlighed og renser hjertet. Ved tro på Kristus og ved lydighed mod Guds lov kan vi blive helliggjorte og derved beredt til at omgås de hellige engle og de genløstes hvidklædte skare i herlighedens rige. [92]

En forret at være forenet med Kristus For enhver kristen er det ikke alene en forret, men også en pligt at vedligeholde et inderligt samfund med Kristus og at opnå en rig erfaring i de ting, som hører Gud til. Da vil hans liv blive frugtbart på gode gerninger. Kristus udtalte: „Derved er min Fader herliggjort, at I bærer megen frugt.“ Joh. 15,8. Når vi læser om de mænds liv, som har udmærket sig ved deres fromhed, anser vi ofte deres erfaringer og deres høje udvikling for at være noget, der ligger langt uden for vore muligheder. Men således er det ikke. Kristus døde for alle, og i hans ord har vi forsikring om, at han er mere villig til at skænke dem sin Helligånd, som beder ham derom, end jordiske forældre er til at give deres børn gode gaver. Profeterne og apostlene fik ikke en fuldkommen karakter ved et mirakel, men gjorde brug af de midler, som Gud havde gjort tilgængelige for dem. Enhver, der vil gøre de samme anstrengelser, vil opnå de samme resultater. [93]

„For denne sags skyld bøjer jeg mine knæ for Faderen, efter hvem ethvert faderforhold i Himmels og på jord har sit navn; og jeg beder om, at han efter sin herligheds rigdom vil give jer, at I med kraft må styrkes ved hans ånd i det indre menneske, at Kristus må bo ved troen i jeres hjerter, og at I må blive rodfæstede og grundfæstede i kærlighed, så at I sammen med alle de hellige må kunne fatte, hvor stor bredden og længden og højden og dybden er, og kende Kristi kærlighed, som overgår al erkendelse, så I kan fyldes med hele Guds fylde.“ Ef. 3,14-19.

Til sine brødre i Korinth, til de helligede i Kristus Jesus skriver han: „Nåde være med eder og fred fra Gud, vor fader, og Herren Jesus Kristus! Jeg takker altid Gud for jer på grund af den Guds nåde, som blev givet jer i Kristus Jesus. I er jo i ham blevet rige på alt, i al tale og al indsigt, efter som vidnesbyrdet om Kristus er blevet stadfæstet iblandt jer, så I ikke mangler nogen nådegave, idet I lever i forventningen om, at vor Herre Jesus Kristus skal åbenbares.“ 1Kor. 1,2-7. Disse ord er ikke kun skrevet til menigheden i Korinth, men til alle Guds børn indtil tidens afslutning. Enhver kristen kan eje helliggørelsens velsignelse.

[94] Apostlen siger videre: „Men jeg formaner jer, brødre, ved vor Herres Jesu Kristi navn, at I alle skal være enige indbyrdes, og at der ikke må findes splittelser iblandt jer, men at I skal være fuldt ud forenede i samme sind og samme overbevisning.“ Vers 10. Paulus ville ikke have opfordret dem til at gøre det, som var umuligt. Enighed er den sikre følge af kristelig fuldkommenhed.

I Paulus' brev til kolossenserne fremholdes også de herlig retigheder, der garanteres Guds børn: „Da vi har hørt om jeres tro på Kristus Jesus og den kærlighed, som I har til alle de hellige, ... har vi, fra den dag vi hørte det, heller ikke holdt op at bede for jer og ønske, at I må blive fyldte af indsigt Guds vilje med al visdom og åndelig forståelse, så I kan vandre Herren værdigt, i alle måder ham til behag, idet I bærer frugt og vokser i al god gerning ved erkendelsen af Gud og styrkes med al styrke efter hans herligheds vælde til al udholdenhed og tålmodighed med glæde.“ Kol. 1,4-11.

[95] Apostlen stræbte selv efter at nå op til det samme hellighedens ideal, som han fremholdt for sine brødre. Til filipperne skriver han: „Men det, der engang var mig fordele, det har jeg for Kristi skyld lært at regne for tab. Ja, jeg regner i sandhed alt for tab i sammenligning med det langt højere at kende Jesus Kristus, min Herre, ... for at jeg må kende ham og kraften i hans opstandelse og fællesskabet med ham i hans lidelser, så jeg bliver lig med ham i hans død, om jeg dog måtte nå frem til opstandelsen fra de døde. Ikke at jeg allerede har grebet det eller allerede er blevet fuldkommen; men jeg jager derefter, om jeg dog kunne gribe det, fordi jeg selv blev grebet af Kristus Jesus. Brødre! jeg mener ikke om mig selv, at jeg allerede har grebet det. Men ét gør jeg: idet jeg glemmer, hvad der er bagved, og

rækker efter det, der er foran, jager jeg frem mod målet, den sejrpris, som Gud fra det høje kaldte os til i Kristus Jesus.“ Fil. 3,7-14.

Der er en slående modsætning mellem apostlens beskedne tale og de pralende, selvretfærdige påstande fra deres side, som udgiver sig for at være uden synd. Og dog var det den renhed og den troskab, han åbenbarede i sit eget liv, der gav hans formaninger til brødrene så stor vægt.

Paulus betænkte sig ikke på ved enhver passende anledning at fremholde vigtigheden af en bibelsk helliggørelse. Han siger: „I ved jo, hvilke bud vi gav jer ved Herren Jesus. Thi dette er Guds vilje, at I helliggøres.“ Derfor, mine elskede! ligesom I altid tidligere har været lydige, skal I også nu, ikke alene som da jeg var hos jer, men langt mere nu, da jeg er borte, arbejde på jeres frelse med frygt og bæven; thi Gud er den, som virker i jer både at ville og at virke, for at hans gode vilje kan ske. Alt skal I gøre uden knurren og betænkeligheder, for at I må blive ulastelige og uden svig, Guds dadelfrie børn midt i en vanartet og forvildet slægt, hvor I skinner som himmellys i verden.“ 1Tess. 4,2-3; Fil. 2,12-15.

[96]

Han pålægger Titus at undervise menighedens medlemmer om, at medens de vel bør forlade sig på Kristi fortjeneste til frelse, vil Guds nåde, som bor i deres hjerter, lede dem til trofast at udføre alle livets pligter: „Læg dem på sinde at underordne sig myndigheder og øvrigheder, at være dem lydige, være rede til enhver god gerning, ikke forhåne nogen, ikke være stridbare, men milde og vise al sagtomdighed mod alle mennesker. .... Dette er troværdig tale, og jeg vil, at du skal indprente det, for at de, som er kommet til tro på Gud, skal beflitte sig på at øve gode gerninger. Dette er godt og gavnligt for menneskene.“ Tit. 3,1-8.

Paulus søger at indprente den sandhed i vort sind, at grundlaget for al antagelig gudsyndelse, ja, selve kronen blandt de kristne dyder, er kærlighed, og at Guds fred kun vil bo i den sjæl, hvor kærlighed hersker. „Så ifør jer da som Guds udvalgte, hellige og elskede, inderlig barmhjertighed, godhed, ydmyghed, sagtomdighed, tålmodighed; bær over med hinanden og tilgiv hinanden, hvis den ene har noget at bebrejde den anden; ligesom Herren tilgav jer, således skal også I gøre! Og over alt dette skal I iføre jer kærligheden, som er det fuldkomne bånd. Og lad Kristi fred råde i jeres hjerter; til den blev I kaldede som lemmer på samme legeme; og vær taknemmelige! Lad

Kristi ord i rigt mål bo hos jer, så I med al visdom lærer og påminder hverandre med salmer, hymner og åndelige sange og synger med taknemmelighed i jeres hjerter for Gud. Og alt, hvad I tager jer for i ord eller handling, gør det alt sammen i Herren Jesu navn og sig Gud Fader tak ved ham.“ Kol. 3,12-17.

En kristens forret

[97]

[98]

Mange, der oprigtigt stræber efter hellighed i hjertet og efter at leve et rent liv, synes at være bekymrede og modløse. De ser stadig på sig selv og klager over deres mangel på tro, og fordi de ikke har tro, mener de, at de ikke kan gøre krav på Guds velsignelse. Sådanne mennesker forveksler tro med følelse. De går sand, enfoldig tro forbi og bringer derved stort mørke over deres sjæl. De må vende tankerne bort fra dem selv, dvæle ved Guds miskundhed og godhed, betænke hans løfter og ganske enkelt tro, at han vil opfylde sit ord. Vi skal ikke forlade os på vor tro, men på Guds løfter. Når vi omvender os fra vore tidligere overtrædelser af hans lov og beslutter os til herefter at vise lydighed, bør vi tro, at Gud for Kristi skyld tager imod os og tilgiver vore synder.

Mørke og modløshed vil undertiden trænge ind i sjælen og true med at overvælde os, men vi må ikke kaste vor frimodighed bort. Uanset hvad vi føler eller ikke føler, bør vi holde blikket fæstet på Jesus. Med troskab må vi søge at udføre enhver pligt, som vi kender, og så i stilhed hvile på Guds forjættelser.

[99]

Et liv i tro

Der vil være tider, hvor en dyb forståelse af vor uværdighed fylder sjælen med frygt; men dette er intet bevis på, at der er indtrådt en forandring i Guds forhold til os eller i vort forhold til Gud. Man bør ikke gøre forsøg på at oparbejde stærke følelser i sindet. Den fred og glæde, vi følte i går, mærker vi måske ikke i dag, men vi bør i tro gribe Kristi hånd og stole lige så fuldt på ham i mørke som i lyse stunder.

Den Onde hvisker måske til dig og siger: „Du er så stor en synder, at Kristus ikke kan frelse dig.“ Selv om du indrømmer, at du jo er syndig og uværdig, kan du møde fristeren med råbet: „I kraft af forsoningen holder jeg fast ved Kristus som min Frelser. Jeg forlader mig ikke på min egen fortjeneste, men på Jesu dyrebare

blod, som renser mig. I dette øjeblik overlader jeg min hjælpeløse sjæl til Kristus.“ Kristenlivet må være et liv i en stadig og levende tro. En urokkelig fortrøstning, en fast tillid til Kristus vil skabe fred og forvisning i sjælen.

Modstå fristelse

[100] Bliv ikke modløs, fordi dit hjerte synes at være hårdt. Enhver hindring og enhver indre fjende forøger kun din trang til Kristus. Han kom for at borttage stenhjertet og give dig et kødhjerte. Bed ham om særlig bistand til at overvinde dine personlige mangler. Stå de onde tilskyndelser imod, når fristelse sætter an på dig; sig til din sjæl: „Hvorledes skulle jeg kunne vanære min Genløser? Jeg har overgivet mig til Kristus og kan ikke gøre Satans gerninger.“ Anrøb den kære Frelser om hjælp til, at give slip på enhver afgud og til at aflægge enhver skødesynd. Lad troens blik se Jesus stående foran Faderens trone, hvor han holder sine sårede hænder op, idet han taler din sag. Tro, at du får styrke gennem din dyrebare Frelser!

Se med troens øje

Betragt i tro de kroner, som er henlagt til dem, der sejrer. Hør de forløstes jublende sige: Værdig, værdig er Lammet, som blev slagtet og har købt os til Gud! forsøg at opfatte disse ting som virkelighed. Da Stefanus, den første kristne martyr, kæmpede sin frygtelige kamp mod fyrstendømmerne og magterne og imod andehærene i det himmelske, udbrød han: „Se, jeg skuer Himlene åbne og Menneskesønnen stående ved Guds højre hånd.“ Apg. 7,56. Verdens frelser åbenbares for ham som den, der fra Himmelen skuede ned til ham med den dybeste interesse, og det herlige lys fra Kristi åsyn skinnede på Stefanus med en sådan klarhed, at endog hans fjender så hans ansigt lyse som en engels ansigt.

[101] Dersom vi lod tankerne dvæle mere ved Kristus og ved den himmelske verden, ville vi deri finde en mægtig spore og støtte, medens vi kæmper i Herrens krige. Hovmod og kærlighed til verden vil miste deres kraft, når vi tænker på herligheden i det bedre land, der så snart skal blive vort hjem. Stillet ved siden af Kristi ynde vil alle jordiske tillokkelser forekomme os at være af ringe værdi.

Lad ingen tænke, at de uden selv at gøre alvorlige anstrengelser kan opnå forvisning om Guds kærlighed. Når man længe har tilladt sindet at dvæle ved timelige ting, er det vanskeligt at lede tankerne bort fra de tilvante baner. Det, som øjet ser, og som øret hører, lægger alt for ofte beslag på opmærksomheden og optager interessen; men hvis vi ønsker at indgå i Guds stad og at beskue Jesus i hans herlighed, må vi her vænne os til at se ham med troens øje. Kristi ord og hans karakter bør ofte være det, vore tanker dvæler ved og vor samtale drejer sig om. Hver dag bør vi anvende nogen tid specielt til bøn og betragtninger angående disse hellige emner.

Helliggørelsen er et værk, der foregår dagligt. Lad ingen bedrage sig selv med den tanke, at Gud vil tilgive dem og velsigne dem, medens de ringeagter et af hans krav. Den forsætlige udøvelse af en eneste synd, som man er opmærksom på, bringer åndens vidnende stemme til tavshed og skiller sjælen fra Gud. Uanset alle opløftende religiøse stemninger kan Jesus ikke bo i det hjerte, der tilsidesætter Guds lov. Herren vil kun ære dem, der ærer ham.

[102]

„Når I stiller jer til rådighed for en som lydige trælle, så er I trælle under ham, som I lyder.“ Rom. 6,16. Dersom vi hengiver os til vrede, lyst, begærlighed, had, egenkærlighed eller nogen anden synd, bliver vi syndens tjenere. „Ingen kan tjene to herrer.“ Matt. 6,24. Tjener vi synden, så kan vi ikke tjene Kristus. En kristen vil føle tilskyndelser til synd, fordi kødet begærer imod ånden, men ånden strider imod kødet og vedligeholder en uafbrudt kamp. Her er det, vi behøver Kristi bistand. Den menneskelige svaghed forenes med guddommelig styrke, og troen udbryder: „Gud ske tak, som giver os sejren ved vor Herre Jesus Kristus!“ 1Kor. 15,57.

Rigtige vaner i kristenlivet

Ønsker vi at danne en karakter, som er antagelig for Gud, må vi udvikle rigtige vaner i vort kristenliv. For vækst i nåden såvel som for selve det åndelige liv er daglig bøn lige så nødvendig, som timelig næring er det for vort legemlige velvære. Vi bør vænne os til ofte at løfte vort sind op til Gud i bøn. Vil tankerne flakke omkring, må vi hente dem tilbage; ved ihærdig anstrengelse vil dette efterhånden falde let. Vi kan ikke uden fare skille os fra Kristus et

[103]

eneste øjeblik. Vi kan have hans ledsagelse ved hvert et skridt, men kun på betingelse af, at vi efterkommer de vilkår, han har stillet.

Kristendommen må være vor store livsopgave, og alt andet må betragtes som underordnet. Sjælens, åndens og legemets evner og kræfter må alle bringes i anvendelse i den kristnes kamp. Vi må vende os til Kristus for at få styrke og nåde, og når vi gør det, vil vi sejre, lige så vist som Jesus døde for os.

Vi må komme nærmere hen til Kristi kors. Bodfærdighed ved korsets fod er det første, vi må lære for at finde fred. Jesu kærlighed hvem formår at fatte den? Den er uendelig meget mere øm og selvfornegtende end en moders kærlighed. Ønsker vi at forstå, hvad en menneskesjæl er værd, må vi i levende tro betragte korset og således begynde at sætte os ind i det, der evigheden igennem vil blive emnet for de genløstes granskning og sang. Værdien af vor tid og vore talenter kan kun bestemmes efter størrelsen af den pris, der blev betalt for vor genløsning. Hvilken utaknemmelighed udviser vi ikke over for Gud, når vi ved at forholde ham vor kærlighed og vor tjeneste berøver ham det, der hører ham til! Er det for meget, at vi overgiver os til ham, som har ofret alt for os. Kan vi foretrække verdens venskab for den udødelige hæder, som Kristus tilbyder: „sidde sammen med mig på min trone, ligesom også jeg har sejret og taget sæde hos min Fader på hans trone“? Åb. 3,21.

[104]

Helliggørelsen er et fremadskridende værk. Disse trinvisse fremskridt skildrer Peter for os i følgende ord: „Sæt netop derfor al iver ind på i jeres tro at vise dyd, i dyden indsigt, i indsigtens udholdenhed, i afholdenheden udholdenhed, i udholdenheden guds frygt, i guds frygten broderkærlighed og i broderkærligheden kærlighed til alle. Thi når dette findes hos jer og stadig tager til, så tillader det jer ikke at være uvirksomme eller ufrugtbare i erkendelsen af vor Herre Jesus Kristus.“ „Derfor, brødre, skal I så meget mere stræbe efter at gøre jeres kaldelse og udvælgelse urokkelig; thi når I gør det vil I aldrig snuble; for så skal der i rigt mål gives jer adgang til vor Herres og frelsers Jesu Kristi evige rige.“ 2Pet. 1,5-8. og 10-11.

Her anvises en måde, hvorpå vi kan være forvissede om, at vi aldrig skal falde. De, der således arbejder på at føje den ene kristelige dyd til den anden, har forsikringen om, at Gud vil følge mangfoldiggørelsens plan, når han skænker dem åndens gaver. Til dem, der har modtaget den samme dyrebare tro, siger Peter: „Nåde

og fred blive eder stadig til del, idet I lærer Gud og vor Herre Jesus at kende.“ 2Pet. 1,2. Alle, der vil, kan ved Guds nåde stige op ad de lysende trin fra Jorden til Himmelen for til sidst „med jubel og evig glæde“ at indgå gennem portene i Guds stad. Es. 35,10. [105]

Frelsen gør krav på hele vort væsen; han kræver vore første og helligste tanker, vor reneste og inderligste hengivenhed. Dersom vi i sandhed er blevet delagtige i den guddommelige natur, vil hans pris altid være i vore hjerter og på vore læber. Den eneste trygge vej for os at følge er, at vi overgiver alt til ham og hele tiden vokser i nåden og i sandhedens erkendelse.

Apostlen Paulus blev højlig æret af Gud, idet han i et syn blev borttrykket til den tredje Himmel, hvor han var vidne til ting, hvis herlighed det ikke blev ham tilladt at åbenbare. Men dette gjorde ham ikke hovmodig eller pralende. Han forstod betydningen af stadig årvågenhed og forsagelse og erklærer tydeligt: „Jeg er hård imod mit legeme og holder det i ave, for at ikke jeg, der har prædikeret for andre, selv skal blive forkastet“ 1Kor. 9,27.

Paulus gennemgik lidelser for sandhedens skyld, men der lyder ingen klager fra hans læber. Idet han ser tilbage over sit møjsommelige og opofrende liv med dets bekymringer, siger han: „Thi jeg holdet for, at det, vi lider her i tiden, ikke er værd at regne i sammenligning med den herlighed, som skal åbenbares på os.“ Rom. 8, Denne trofaste Guds tjeners sejrskab genlyder endnu i vor tid: „Hvem vil kunne skille os fra Kristi kærlighed? Trængsel eller angst eller forfølgelse eller sult eller nøgenhed eller fare eller sværd? ..... Men under alt dette mere end sejrer vi ved ham, som elskede os. Thi jeg er vis på, at hverken død eller liv eller engle eller åndemagter eller noget nuværende eller noget tilkommende eller kræfter eller det høje eller det dybe eller nogen anden skabning vil kunne skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre.“ Rom. 8,35-39. [106]

Skønt Paulus til sidst blev spærret inde i et romersk fængsel berøvet himmelens lys og luft, afskåret fra sin travle virksomhed i evangeliets gerning, hvert øjeblik ventende sin dødsdom henfaldt han dog ikke til tvivl eller modløshed. Fra den mørke fængselscelle kom hans sidste vidnesbyrd, fyldt med en ophøjet tro og et mod, som har inspireret helliges og martyrers hjerte ned gennem alle de påfølgende århundreder. Med træffende udtryk skildrer han det endelige resultat af den helliggørelse, som vi i det foranstående har

søgt at fremholde: „Thi jeg ofres allerede, og tiden til mit opbrud er for hånden. Jeg har stridt den gode strid, fuldkommet løbet og bevaret troen. I øvrigt henligger retfærdighedens krans til mig, hvilken Herren, den retfærdige dommer, skal give mig på hin dag, og ikke alene mig, men også alle dem, som har elsket hans åbenbarelse.“
2Tim. 4,6-8, ældre overs.